- 25 -

FURKÂN SÛRESİ

Mushaf'taki sıralamaya göre kitabımızın 25, nüzûl sıralamasına göre 42, üçüncü miûn grubunun altıncı sûresi olan Furkân sûresi Mekke'de nâzil olmuştur. Âyetlerinin sayısı 77 dir.

"Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla"

Hamd yalnız ve yalnız âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Salât ve selâm Allah'ın Rasûlüne ve Onun pak aile halkına ve ashabına olsun. Rabbi-miz bizden kabul buyur. Çünkü sen her şeyi işitensin, her şeyi bilensin.

Adını ilk âyetindeki "Furkân" kelimesinden almış, Mekke'de nâzil olmuş 77 âyetlik bir sûre ile karşı karşıyayız. İnşallah bu sûrede Rabbimizin bize ulaştırmayı murad buyurduğu mesajlarını tanımaya başlayacağız.

Nüzul zamanı üslup ve muhtevasına bakılırsa tıpkı bundan ön-ce tanımaya çalıştığımız Mü'minûn sûresi gibi Resûlullah Efendimizin risaletinin Mekke döneminin ortalarında nâzil olmuştur. Nisâ sûresinden sekiz yıl önce indirildiğine dair rivayetler vardır.

Sûrede işlenen konulara gelince; Mekke müşriklerinin peygamber efendimize ve Rabbinden getirdiği hidâyet hediyesine karşı şüphe ve itirazları

gündeme getirilir. Onların yükselttikleri her bir şüpheye, her bir itiraza karşı sûrede onları çürütecek cevaplar verilir. Yi-ne Allah'tan gelen bu mesajı ve onun tebliğcisini reddeden kâfirler iş-ledikleri bu büyük suçun âkıbetiyle uyarılır. Allah'ı ve elçisini hayatlarından dışlayarak, kitap ve peygamberden habersiz bir hayat yaşayanların kesinlikle cehenneme gidecekleri vurgulanır.

Sûrenin sonunda tıpkı bir önceki Mü'min sûresinin başında ol-duğu gibi gerçek mü'min kimlikleri, ahlâkî ve manevi üstünlükleri ortaya konularak şöyle buyurulur: Hak ile bâtıl, iman ile küfür, mü'min ile kâfir asla birbirlerine karıştırılmamalıdır. İşte şu sayılan özellikler gerçek mü'minlerin özellikleridir. Bu özelliklerin sahiplerine mü'min denir. İşte bu sıfatlara sahip olanlar Allah'a Allah'ın istediği gibi iman etmiş, peygamberine tabi olmuş kimselerdir. İşte peygamberin yetiş-tirmek istediği insan tipi budur. Onun içindir ki bu soylu mü'minler kâ-fir ve müşriklerle, Allah'a inanmayan, peygambere tabi olmayan kimselerle karıştırılmamalıdır. Mü'minler onlarla bir tutulmamalıdır. İşte karşınızda kalın çizgilerle birbirlerinden ayrılmış bu iki grup durmakta-dır. Buyurun sizler de safınızı tercih edin. Şu üstün özelliklerin, mümtaz sıfatların sahibi mü'minlerin safında mı yer alacaksınız, yoksa alçaklığın dibinde bulunan kâfir müşriklerden mi? Bunu belirleyin den-mektedir. Bu kısa mukaddimeden sonra inşallah sûrenin âyetlerini tek tek tanımaya başlayalım.

1. "Kulu Muhammed'e dünyaları uyarmak üzere Fur-kân'ı indiren Allah ne mübarektir"

Allah ne mübarektir? Allah'ın şanı, şerefi ne yücedir ki kuluna, Muhammed (a.s)'a Furkân'ı indirmiştir. Kul Muhammed (a.s), Furkân da şu elimizdeki kitaptır. Evet kulu Muhammed'e ve onun şahsında biz kullarına Furkân olan bu kitabı gönderen Rabbimiz mübarek oldu.

Kulu Muhammed (a.s) aracılığıyla bizi muhatap kabul buyurup kendi bilgisini aktarmakla, bizi vahyiyle, kendi bilgisiyle cehalet karanlıklarından kurtarmakla öyle hayırlı, öyle bereketli, öyle mübarek bir iş yapmıştır ki Rabbimiz bu yüzden O tebâreke oldu. Mübarek oldu, berekete konu oldu, berekete kaynaklık etti. Bereket kişinin cennete gidişi demektir. Rabbimiz bize cennet yolunu gösterecek, bizi cennete ulaştıracak bir kitap göndermekle, bizim cennet yolumuzu açmakla bereketli bir iş yapmıştır, tebrike şayan bir iş yapmıştır. İşte tebareke, tebrik, mübarek bu anlamlara gelmektedir.

Öyleyse bu kelimeyi, tebrik kelimesini bizler de yerinde kul-lanmalıyız. Eğer bir adam berekete konu bir iş yapmışsa, cennete götürücü bir şey yapmışsa onu tebrik edelim, değilse bu kelimeyi kullanmayalım. Meselâ nişanlanmışsın mübarek olsun. Evlenmişsin mübarek olsun. Kur'an'ı öğrenmişsin mübarek olsun. Buhârî' ye başlamışsın mübarek olsun. Haccetmişsin mübarek olsun. Çocuklarınla evde bir ders başlatmışsın mübarek olsun. Filânla barışmışsın, mübarek olsun. İçkiyi bırakmışsın, namaza başlamışsın, örtünmüşsün mübarek olsun gibi.

Ev yaptırmışsın mübarek olsun. Arabanın modelini değiştirmişsin mübarek olsun. Filân adamın gözünü çıkarmışsın, mübarek olsun. Eğer bütün bunlar o temel ölçüye uygunsa doğru, değilse yanlıştır tabii.

Furkân: Tevrat'ın da Kur'an'ın da bir diğer adıdır, ya da sıfatıdır. Hakkı hak olarak, bâtılı bâtıl olarak ortaya koyan, hak ile bâtılı ayırdeden, hakkı hak olarak, bâtılı da bâtıl olarak tanımlayan, insanlığı bâtıllardan, yanılgılardan uzaklaştırıp hakka götüren demektir. Furkân; fark eden, fark ettiren demektir. Furkân kişiye hayatını, yolunu fark ettiren, hakta mı, bâtılda mı olduğunu gösteren demektir. Bu kitapla beraber olan kişi, bu kitapla hareket eden kişi hayatındaki tüm bozuklukları, yolundaki tüm sapmaları fark eder. Tıpkı elinde önünü görebileceği bir el feneriyle yürüyen bir kimse gibi. Veya arabasının farı olan bir kimsenin önündeki uçurumu, virajı görmesi gibi.

Öyleyse Furkân olan bu kitabı tanımadıkça, bu kitap rehberliğinde bir hayat yaşamadıkça kesinlikle bilelim ki yolumuzu görmemiz, hak ve bâtılı tanımamız, bâtıllardan uzaklaşıp hakka ulaşmamız mümkün olmayacaktır.

Ve toplum olarak bu Furkân olan kitaba müracaat etmedikçe, her şeyden önce bu Furkân ne diyor? demedikçe kesinlikle bilelim ki hiçbir problemimizi çözemeyiz. Hiçbir doğruya ulaşamayız. Allah'ın Furkân olan bu kitabıyla görür, düşünür olmadıkça ne kendimizi, ne aile hayatımızı, ne toplumsal hayatımızı, ne hukukumuzu, ne eğitimimizi düzlüğe çıkarmamız mümkün olmayacaktır.

Çünkü Rabbimiz bu kitabını ve o kitabını kendisine göndererek şereflerin en yücesine erdirdiği elçisini tüm âlemler için bir uyarıcı, müjdeleyici ve korkutucu olarak göndermiştir. Sadece Arapları değil bütün insanlığı kurtarmak üzere bir rahmet, bir uyarıcı, karanlıklardan aydınlığa çıkaracak bir nûr olarak göndermiştir. Peygamberin görevi evrenseldir. İnsanların tamamına gönderilmiştir. Peygamber sadece kendi dönemine değil tüm âlemlere rahmet olarak gelmiştir. Peygamberin misyonu sadece kendi döneminde bitmeyecek, kıyâmete kadar devam edecektir. Kıyâmete kadar bu din kendilerine ulaşan herkese uyarısı devam edecektir.

2. "O öyle bir İlâhtır ki göklerin ve yerin hükümranlığı kendisinindir. O hiç çocuk edinmemiştir. Hükümranlıkta ortağı yoktur O'nun. Her şeyi yaratmış, ona bir düzen vermiş, belli bir ölçüyle takdir etmiştir."

O mübarek olan Allah ki, O yüceler yücesi Allah ki, O izzet ve şeref sahibi Allah ki göklerin ve yerin mülkü O'nundur. Göklere ve yere egemen olan O'dur. Göklerin ve yerin hükümranlığı O'na aittir. O'ndan başka mülk sahibi, O'ndan başka egemen, O'ndan başka mülkte söz sahibi yoktur.

Allah asla evlât edinmedi. Oğlu yoktur O'nun. Ne melekler, ne Îsâ, ne Üzeyr O'nun oğlu kızı değildir. Ve O Allah'ın mülkünde, hükümranlığında, egemenliği konusunda hiçbir ortağı yoktur, hiçbir şeriki, yardımcıları, yetkilileri yoktur. Her şeyi ve herkesi yaratan O'dur. Yaratıklarına ölçüp biçim hayat programı takdir eden de O'dur.

Yaratıklarına kulluk programı belirleyen de O'dur. Her şeyi ölçüp biçip takdir eden, her şeyin ölçüsünü, ölçütünü koyan O'dur. Ortağı olmayan bir Melik, yardımcısı olmayan bir hükümdardır O. Oğlu kızı olmayan, yetkilerini hiç kimseye vermeyen, yaratılmış olmayan, yaratıcı olan, güçsüzlüğü, zayıflığı, bilgisizliği söz konusu olmayan tek Rab, tek İlâhtır O. Ama gelin görün ki:
3. "Kâfirler, O'nu bırakıp, bir şey yaratamayan, bilâkis kendileri yaratılmış olan, kendilerine ne zarar ve ne de fayda verebilen; öldürmeye, diriltmeye ve ölümden sonra tekrar canlandırmaya güçleri yetmeyen İlâhlar edindiler."

Kâfirlerin böyle bir Allah'ı bırakıp ta tanrılık makamına oturttukları, sözlerini dinleyip yasalarını uygulamaya çalıştıkları varlıklar ise hiçbir şey yaratmayan, kendilerini bile yaratmaktan âciz olup kendileri Allah tarafından yaratılmış kimselerdir. Kâfirler yaratıcı olan Allah'ı bırakıp ta yaratılmışları tanrılaştırdılar. Melekler, cinler, peygamberler, insanlar, hayvanlar, cansızlar, putlar bunların hepsinin ortak özellikleri hiçbir şey yaratmış olmamaları ve kendilerinin Allah tarafından yaratılmış olmalarıdır.

Allah berisinde bu tanrı makamına oturtulan varlıklar kendileri için bile bir fayda ve zarar vermeye mâlik değillerdir. Evet bu kâfirlerin yaratıcı olan Rablerini bırakıp ta O'nun dûnunda tanrı bildikleri, kendilerine sığındıkları, kendilerine dua ettikleri, yasalarını uygulayıp kendilerine kulluk ettikleri tanrıları ve tanrıçaları bırakın onlara bir fayda ve zarar sağlamayı kendilerine bile bir fayda ve zarar

sağlayamazlar. Bırakın sizi korumayı kendi nefislerini bile koruyamazlar. Allah’tan, Rablerinden kendilerine gelebilecek bir belâyı, bir azabı, bir ölümü defetmeye bile gücü yetmeyen bu varlıklar nerde kaldı size yardım edip, Benden geleceklerden korusunlar? Kendilerine gelen açlık gibi, yorgunluk gibi, hastalık gibi, ölüm gibi bir sıkıntıyı bile defedemeyen bu varlıklar nerde kaldı sizin sıkıntılarınızı giderebilecekler? Bu adamlar nasıl sizin arzularınıza, isteklerinize cevap verebilecekler ve sizi hem dünyada hem de ukba’da mutlu edebilecekler?

Ne yapabilecekler bunlar sizin için? Ölümü engelleyebile-cekler mi? Ölüm döşeğine yattığınız zaman iki saatliğine olsun onu geciktirebilecekler mi? Zamana iki dakikalığına söz geçirebilecekler mi? Gökten iki damla yağmur indirebilecekler, yerden bir tek bitki bitirebilecekler mi? Kendilerine bile sahip olmayan bu tâğutlar nerde kaldı arkalarından giden enayilere bir şey sağlayabilsinler? Evet o sizin Allah’a ortak koşup yasalarını Allah yasalarına tercih ettiğiniz, hayatınızı düzenleme konusunda Allah’tan daha bilgili kabul ettiğiniz varlıklar kesinlikle size hiçbir yardımda bulunamazlar. Buna onların güçleri yetmez.

Evet Rabbimiz sûresinin başında önce kendisini ortaya koydu, kendisini tanıttı. Mübarek olduğunu, kuluna Furkân’ı göndererek bize cennet yolunu açtığını, mülkün sahibi olduğunu, göklere ve yere egemen olduğunu ortaya koydu ve biz kullarını kendi tanrılığına, kendi rubûbiyet ve ulûhiyetine çağırdı. Sonra da insanların kendisini bırakıp tapındıkları varlıkların özelliklerini ortaya koydu. İşte Ben, işte Benim dûnumda tapındıklarınız. Haydi buyurun hangisini isterseniz serbestsiniz buyurdu.

Rabbimizin yüceliğini görüyor musunuz? Her şeyi ortaya ko-yuyor, her şeyi açıklıyor, Furkân’ı ortaya koyuyor, hakkı da ortaya koyuyor, bâtılı da açıklıyor, her ikisinin yollarını da açıyor ve insanlara özgürlük veriyor, dileyen dilediğini tercih etsin diyor. Bakın Rabbimiz ne kadar Âdil? Kullarına ne kadar büyük bir özgürlük veriyor değil mi? Halbuki Allah dininin hakim olmadığı, Allah’tan başka tanrıların egemen olduğu dünyada Allah’a hiç mi hiç hayat hakkı tanınmadığını görüyoruz. İşte görüyoruz, kâfirler Allah’ın mülkünde Allah’a söz hakkı tanımıyorlar. Müslümanların Müslümanca bir hayat yaşamalarına, Müslümanların Rabbim Allah demelerine bile müsaade etmiyorlar. Al-lah’ın kitabının okunmasına, Allah’ın dininin uygulanmasına, Allah’ın istediği kılık kıyafete geçit verilmiyor.

Ama bakın Rabbimiz kendini de, kendi dinini de anlatıyor, karşıt dinleri de anlatıyor ve sonucuna katlanmak şartıyla insanları ikisinden birini seçmekte serbest bırakıyor.

4. “İnkâr edenler: “Bu Kur'an Muhammed’in uydur-masıdır, ona başka bir topluluk yardım etmiştir" diyerek haksız ve asılsız bir söz uydurdular.”

Kâfirler diyorlar ki bu ancak bir uydurmadan ibarettir. Muham-med (a.s)onu uydurmuştur diyorlar. Bir başka topluluk ta onun uydurulması konusunda ona yardımcı olmuştur. Yâni bu Muhammed aslında bu kadar güzel, bu kadar mükemmel bir kitabı uyduramaz, ona birileri de yardım etmiştir diyorlar. Birileriyle yardımlaşarak Muhammed bu kitabı, bu sözleri uyduruyor ve utanmadan bunlar Allah’tan diyerek iftira ediyor diyorlar. Evet bu kâfirler böylece zalimce bir iftirada bulundular, asılsız bir sözle geldiler. Tezvirlerle geldiler.

Halbuki böyle bir kitabı bir beşerin uydurması mümkün de-ğildir. Allah’tan geldiği kesin belli olan bu kitaba peygamber sözü diyenler kesinlikle ona iman etmek istemeyenlerdir. Mümkün mü bir beşerin böyle bir sözü söyleyebilmesi? Bir insan böyle bir sözü nasıl söyleyebilecek? Bir insan nasıl böyle bir kitabı uydurabilecek? Eğer bu sözler bir beşere aitse, bir insan söyleyebiliyorsa bunları, o zaman içinizden bir başkası niye söyleyemiyor bunun gibisini? Yâni içinizden bir insan cenneti nasıl böyle vasfedebilir? Cehennemi böyle nasıl bilebilir? Bir insan nasıl ve nereden bilebilir tüm bunları? Eğer bu kitap bir beşer sözüyse, bir insanın uydurmasıysa haydi bir başkası da uydursun bakalım bunun gibisini. Tüm dünyada bir tek kişi becerecek değil ya bunu?

Allah’ın Resûlü onlara Allah âyetlerini arz edince Mekkeli müşrikler kesinlikle bunun insan sözü olmadığını, olamayacağını insanüstü, harikulade bir söz olduğunu anlıyorlardı. Çünkü o güne kadar pek çok hatipler, pek çok şairler görmüşlerdi. Bunlardan hangisi söyleyebilmişti bunu? Hiç birisinin böyle sözleri söyleyebilmesi mümkün değildi. Kendi içlerinden birisi olan Muhammed bin Abdullah’ın da böyle bir sözü söylemesi mümkün değildi. Çünkü aralarında doğup büyümüştü. Çocukluğundan beri tanıyorlardı onu. Kur’an’ın kesinlikle bir insan sözü olmadığını biliyorlardı ama onu reddetmeye de kararlıydılar. Onun için de söyleyebilecekleri bir tek şey kalmıştı, o da bunu Muhammed birilerinin yardımıyla uydurmaktadır. Başka ne diyorlar-mış?

5. “Kur'an öncekilerin masallarıdır; başkalarına yazdırıp sabah akşam kendisine okunmaktadır” dediler.”

Bu esatir’ul evvelindir. Bu eskilerin masallarıdır. Bu bir mitolojidir. Sabah akşam bu kendisine yazdırılıyor, imla ettiriliyor. Yâni bir başkasına yazdırmış olup sabah akşam kendisine okunup duruyor. Böylece karşımıza eskilerin masalları çıkıyor diyorlar. Zaten Allah’ın kitabına karşılık kendileri de eskilerin masallarını, mitolojileri, üsture-leri bulup getirmeye çalışıyorlardı. Biz de masallar öğrenelim,

biz de masallar okuyalım, eski İran'ın İsfendiyar masallarını, eski Yunan'ın İskender masallarını, eski Roma'nın masallarını okuyalım böylece insanları eğlendirelim diyerek Allah'ın âyetlerine karşı atağa da geçiyorlardı.

Bakıyoruz bugünkü modernist kâfirler, pozitivist kâfirler de Allah'ın kitabına karşı aynı şeyleri söylemeye, aynı şeyleri yapmaya çalışıyorlar. Lâkin çocukluğundan beri peygamber (a.s)'ı tanıyan insanlardan hiçbirisi peygamber (a.s) in ne bir Papazdan, ne de bir Rahipten ders aldığını iddia etmemiştir. Yine peygamberliğinden önce bu tür şeylerden söz ettiğine hiç kimse şâhit olmamıştır. Allah'ın Resûlü üstelik okuma yazma da bilmiyordu. Bakın onların bu iddiaları hiçbir delile, hiçbir mesnede dayanmadığı için de Rabbimiz herhangi bir delile gerek duymadan bunun asılsız bir iddia olduğunu ortaya koyuveriyor.
6. "Ey Muhammed! De ki: "Onu, göklerin ve yerin sırrını bilen indirmiştir. Şüphesiz O, bağışlayandır, merhamet edendir."

De ki peygamberim, onu göklerde ve yerde her türlü sırrı, her türlü gizliyi, esrarı bilen Allah indirmiştir. Onu peygamber uydurmadı, peygamber yazdırmadı, kendisine birileri tarafından imla ettirilmedi, bilâkis onu göklerde ve yerde gizliyi bilen Allah indirdi. Allah Ğafûr-dur, mağfiret sahibidir ve Rahîmdir, bağışlayandır. Bu kitap içinde es-kilerin masallarını ihtiva eden bir kitap değil göklerin ve yerin sırrını bilen Allah'ın büyük bilgilerini, azîm haberlerini ihtiva eden bir kitaptır. Bu kitabı bir beşerin söylemesi mümkün değildir. Rabbimizin burada Ğafûr ve Rahîm oluşunu zikretmesi kitabına ve peygamberine karşı böyle nankörce bir tavır takınan kâfirlere rahmeti gereği fırsat tanıdığını ortaya koyması içindir. Kâfirlerin zırvaları devam ediyor.
7,8. "Şöyle dediler: "Bu ne biçim peygamber ki yemek yer, sokaklar da gezer. Ona, beraberinde bulunup uyaran bir melek indirilseydi ya! Yahut, kendisine bir hazine verilseydi veya besleneceği bir bahçe olsaydı ya! "Bu zalimler, inananlara: "Siz sadece büyülenmiş bir adama uyuyorsunuz" dediler."

Bu ne biçim bir elçidir? Bu elçiye de ne oluyor ki yemek yiyor ve çarşı pazarlarda dolaşıyor? Bu ne biçim bir peygamber ki bizim gibi yiyip içiyor, bizim gibi caddelerde yürüyor, çarşı pazarlarda dolaşıyor, bizim gibi acıkıyor, susuyor, hasta oluyor, evleniyor, baba oluyor, koca oluyor, hasta oluyor, acıkıyor. Şimdi böyle birine nasıl inanabiliriz biz? Yâni şimdi biz, bizim gibi bir beşere mi tabi olacağız? Hayır hayır, biz böyle bizim gibi bir insana asla tabi olmayız. Bizim kendisini peygamber bilip tabi olacağımız kimsede olağanüstü bir takım vasıflar, bizden farklı bir takım özellikler olmalı diyorlardı.

Ona bir melek indirilmeli değil miydi? Ve O melek onunla birlikte uyarıcı olmalı değil miydi? Yanında bir melek görevlendirilmeli ve o melek tarafından peygamberliği desteklenmeli, şâhitlendirilmeli, korunmalı değil miydi? Böyle korumasız peygamber mi olur? Bu ne biçim bir peygamber ki bizim hakaretlerimize maruz kaldığı halde kendisini koruyacak bir yardımcısı da yoktur? Yahut ona hazineler atılmalı, hazineler verilmeli değil miydi? Altınları, gümüşleri, malları, mülkleri olmalı değil miydi? Yahut yiyip içeceği bir bağı, bahçesi olmalı değil miydi? Madem ki o bir peygamberse, Allah'ın elçisiyse Allah ona olağanüstü rızıklarda bulunmalı değil miydi? Halbuki bakıyoruz bizden farklı bir yönü yoktur bunun. Ne malı var, ne mülkü var, ne hazineleri var. Elbette kendi felsefelerine göre toplumun önderi böyle olmalıydı. Harikulade güç ve kuvveti olanlar, ekonomik ve siyasal güce sahip olanlar toplumda söz sahibi olmalıydı. Yâni peygamberi reddedebilmek için akıllarına ne geldiyse söylüyor hainler.

Ama onların bu inkârlarına, itirazlarına karşılık Müslümanlardan hazine beklentisi, melek beklentisi, harikulade şeyler beklentisi olmadan cennete talip olup o peygambere iman edenler de var. Zaten bu âyetleri ona getiren bir melek iken ayrıca niye bir melek bekleyelim diyerek o peygambere iman edip teslim olanlar var. Yemesini, içmesini, çarşı pazarda gezip dolaşmasını da yadırgamayanlar var. İyi ya işte peygamber aynen benim gibi bir insan, benim gibi bir kuldur. Ben de onun gibi olabilirim. Ben de onu örnek alarak cenneti kazanabilirim. Eğer bu peygamber bir melek olsaydı ben onun gibi yaşaya-maz, onu örnek alamaz, onun gittiği cennete gidemezdim. Elhamdü lillah ki Rabbimiz bize, bizim gibi bir beşeri elçi göndererek rahmetinin gereğini ulaştırmıştır diyen Müslümanlar var. İşte kâfirler onları bu işten vazgeçirebilmek, peygamberle onların arasını açmak için de şöyle diyorlardı:

Zalimler diyorlar ki sizler ancak sihre uğramış, sihirlenmiş bir adama tabi oluyorsunuz. Bu adam Allah'a yaptığı bu iftiralarının sonucu olarak olsa olsa bir cinin, ya da bir tanrının, tanrıçanın lânetine uğramış birisidir dediler. Allah'ın âyetleriyle şereflendirdiği, kitabını kendisine indirerek yeryüzünde sözcü seçtiği bir peygambere böyle saçma sapan şeyler söylüyorlardı.

9. "Ey Muhammed! Sana nasıl misâller getirdiklerine bir bak! Onlar sapmışlardır, yol bulamazlar."

Bakın, bakın sana nasıl misâller getiriyorlar? Senin için nasıl örnekler veriyorlar? Böylece saptılar, sapıttılar da dosdoğru yola gir-meye de artık hiç güç yetiremiyorlar. Artık onlar doğru yolu da bula-mazlar. Evet böylece zalimlerin, kâfirlerin değerlendirmesinden sonra Rabbimizin peygamberini değerlendirmesine şâhit oluyoruz.

Kâfirler böyle değerlendiriyorlardı peygamberi. Tarih boyunca bu hep böyle olmuştu. Peygamberin zayıf bir beşer olduğuna itiraz ediyorlar, ondan harikulade şeyler bekliyorlardı. Halbuki önceki peygamberlerin hepsi de böyle birer beşerdi. Onların da babaları, anaları vardı. Onların da hanımları, çocukları vardı. Onlar da yiyip içen insanlardı. Rabbimiz kitabının pek çok yerinde ısrarla peygamberlerinin ağzından bu konuyu vurgulatır. Tüm peygamberlerin ısrarla toplumlarına söylediği şey şudur: Dikkat edin! Ben bir beşerim! Ben sizin gibi bir insanım! Ben sadece size Rabbimin mesajını getirdim! Bu din benden değil Allah'tandır! Sakın beni Allah'la karıştırmayın! Sakın Allah'tan istenmesi gereken şeyleri benden istemeye kalkışmayın diyerek kendilerini putlaştırmaya çalışan, kendilerini Allah'la karıştıran toplumlarını uyarmışlardır.

Ama maalesef bütün bu uyarılara rağmen Yahudi ve Hıristiyanların peygamberlerini tanrılaştırmalarına karşılık, sanki onlara nazire olarak Müslümanlardan kimi zavallılar da Rasulullah efendimizi yüceltmeye, ona onda olmayan bir kısım İlâhî sıfatlar yüklemeye kalkışıyorlar.

10. "Dilerse sana, bunlardan daha iyi olan, içlerinden ırmaklar akan cennetler verebilen ve köşkler kurabilen Allah yücelerin yücesidir."

Rabbin dileseydi onların senin için istediği bu bağlardan, bahçelerden çok daha hayırlısını sana lütfederdi. Onların altlarından ırmaklar da akıtırdı. Ve sana saraylar da verirdi. Rabbin bunu yapma konusunda tebarekedir. Bereketin kaynağıdır Rabbin. Dilediğine dilediğini verme konusunda güç ve kudret sahibidir. Allah'ın neye gücü yetmez ki? Peygamberine ve peygamber yolunun yolcularına cennette vaadettiği nîmetleri bu dünyada veremez mi? O her şeye güç yetirendir. Dünyada ona bağ bahçe vermedi diye, saltanat vermedi diye peygamberini beğenmiyor mu? Ya da bu sayılanların kendisine verildiği insanlar üstündür diye bir âyet mi indirdi Allah? Böyle bir yasa mı koydu? Bilâkis sevdiği, dünyadan korumak istediği kullarına daha az nîmet veriyor. Burada daha az veriyor ki öteler âleminde daha çok nîmetlere ulaştırsın. İşte Rabbimizin yasası budur. Bilâkis bu kâfirler:

11. "Zaten onlar, kıyâmet saatini de yalanladılar. O saatin geleceğini yalanlayanlara çılgın alevli bir ateş hazırlamışızdır."

Saati, kıyâmeti, kıyâmet saatini yalanladılar. Ve kıyâmeti yalanlayan kimselere de Biz cehennemi, ateşi hazırladık. Gerçekten kıyâmeti yalanlayan, kıyâmeti yalan sayan, dirilişi reddeden, hesabı kitabı gündemlerinden düşürerek bir hayat yaşayanlara Rabbimizin tehdidi çok büyüktür. Allah'ı diskalifiye ederek, Allah'ın dinini ekarte ederek istediği gibi inanan, istediği gibi yaşayan insanlar bunu daima göz önünde bulundurmaları gerekecektir. Bakın bunu tekrar tekrar

hatırlatmasında yine Rabbimizin bu tür insanlara rahmetinin tecellisine şâhit oluyoruz. Kullarına karşı sonsuz rahmet ve merhamet sahibi olan Rabbimizin her fırsatta insanları cehennemden kurtarmayı hedeflediğine şâhit oluyoruz. İşte Rabbimiz bu kadar merhametlidir.

12. "Bu ateş, onlara uzak bir yerden gözükünce, onun kaynamasını ve uğultusunu işitirler."

Evet kıyâmeti yalanlayanlara hazırlanmış olan ateşin özelliğini anlatıyor Rabbimiz. O ateş, o cehennem ateşi çok uzak bir yerden, uzak bir mekândan kendilerine görününce onun müthiş kaynamasını, homurtusunu ve uğultusunu işitirler. Müşterilerinin kendisine doğru yaklaştıklarını gören cehennemin gayzla, öfkeyle dehşetli sesler çıkarmakta olduğunu haber alıyoruz. İşte böyle kendilerine uzaktan kükreyen, gazaplanan bu ateşe doğru gidenler korkunç bir ruh haline kapılıyorlar. Gidilir mi böyle bir yere? Daha içine girmeden korkunç seslerini, homurtularını duyuyorlar. İçine girdiklerinde ne olacak? Rabbim bizi korusun.

13. "Elleri boyunlarına bağlanarak, dar bir yerden atıldıkları zaman, orada, yok olup gitmeyi isterler."

Elleri boyunlarına bağlı olarak o cehennemin dar bir yerine atıldıkları zaman orada yok oluşu, ölümü bağırırlar, çağırırlar. Yok olup gitmeyi isterler. Nerdesin ey yok oluş, nerdesin ey ölüm diye bağırıp çağırırlar. Aman ya Rabbi, bize bir ölüm, bir yok oluş yok mu diye dua etmeye başlarlar. Ölümü temenni ettirecek bir azabın için-dedirler. Ölüm istiyorlar ama bakın kendilerine deniyor ki:

14. "Bir kere yok olmayı değil, birçok defa yok olmayı isteyin" denir."

Tek bir ölüm, tek bir helâk, tek bir yok oluş istemeyin bugün. Çok, çok, yok oluşlar isteyin! Çokça ölümler isteyin. Milyonlarca defa isteseniz de artık ölümün mahkumu olamayacaksınız. Ölümü isteseniz de ölemeyeceksiniz ve ebedîyen ateşin içinde kalacaksınız ey kâfirler. Öyle bir ateş ki sönmeye yüz tuttukça yenilenecek, derileriniz yandıkça yenilenecek, azap azaldıkça çoğalacak ve peygamber bizim gibi bir beşer, o çarşı pazarda dolaşıyor, bu kitabı kendisi uyduruyor demenizin karşılığı olarak, Allah'a, kitabına ve elçisine karşı zalim oluşlarınızdan ötürü ebedîyen bu azabın içinde kalacaksınız.

Evet öyle bir cehennem ki orada asla ölemeyecekler. Orası onların yeri ve yurdudur. Ölümü çağıracaklar, ölüme dâvetiye çıkaracaklar, ölümü temenni edecekler ama ölemeyecekler. Ölüm acısını her yandan hissedecekler ama ölemeyecekler. Hep ölümü yaşayacaklar ama bir türlü ölemeyecekler. Denilecek ki hayır hayır, siz böyle kalacaksınız. Siz ebedîyen cehennemde kalacaksınız. Siz azabın içinde unutulacaksınız. Kesinlikle ölümle bir kurtuluş yok sizin için. Sizin

için ölmek yoktur artık. Ölümü temenni ettiren bir azabın içinde ebedîyen kalacak ve unutulacaksınız.

Çünkü sizler dünyadayken bunu istediniz. Allah'ı, kitabı ve peygamberi reddederek biz cehenneme gitmek istiyoruz, biz Ce-hennem istiyoruz diye bir hayat yaşadınız. Halbuki dünyada size hak gelmişti. Size Allah'ın âyetleri gelmişti. Allah sizi bundan haberdar etmişti. Size Allah'ın elçileri, Allah'ın uyarıları gelmişti. Size kitap gelmişti, size peygamberler gelmişti... Şimdi söyleyin bakalım:
15. "De ki: "Bu mu iyidir, yoksa Allah'a karşı gelmekten sakınanlara mükâfat ve gidilecek yer olarak söz verilen ebedî cennet mi daha iyidir?"

Şu anlatılan cehennem mi hayırlı, yoksa Allah'a karşı gelmekten sakınan, hayatlarını Allah için yaşayan muttakilerin gideceği ebedî cennetler mi hayırlı? İşte Rabbimiz gönderdiği Furkân olan bu kitabıyla her şeyi ortaya koydu. Hakkı da, bâtılı da anlattı. Cennetini de, cehennemini de tanıttı. Kâfirlerin yolu da belli oldu, mü'minlerin yolu da. Herkesin yolu ve bu yolun gideceği, götüreceği yer de belli olduktan sonra buyurun diyor Rabbimiz, dileyen dilediği yolu tercih edebilir. Dileyen cennete gitsin, dileyen cehenneme. Ama eğer aklınız, vicdanınız varsa durup bir düşünün ve karar verin. Cennet mi hayırlı, yoksa cehennem mi? Kâfirler için, hakkı örtbas edenler için hazırlanmış ateş mi hayırlı, yoksa muttakiler için hazırlanmış nîmetler mi? Bunu iyice bir düşünüp karar verin diyor Rabbimiz. Ve böyle bir uyarıyı peygamberine emrederek Rabbimiz merhameti gereği hâlâ bu işi anlayamamış, cahilce, şeytana uyarak, nefsine uyarak, zalimlere uyarak Allah ve Resûlüne karşı gelmeyi sürdüren kimseleri bir daha uyarıyor Rab-bimiz.

Evet o cennet muttakiler için bir mükafat, bir varış yeridir.
16. "Temelli kalacakları cennette diledikleri şeyleri bulurlar. Bu, Rabbinin yerine getirilmesi istenen bir va'didir."

Orada, o ebedî kalacakları cennetlerde diledikleri her şey vardır onlar için. Akıllarına gelen her şey vardır orada. Gözlerin görmediği, kulakların işitmediği ve kalplerin hatırına getiremediği her şey vardır orada. O cennette sizin canınızın çektiği her şey vardır. Yâni ne arzu ederlerse hepsi vardır orada. Neyin gelmesini isterlerse mutlaka o kendilerine sunulacaktır orada. Yâni orada acaba şu da var mı? Bu da var mı? diye sormaya gerek yoktur. Canlarının çektiği türden her çeşit meyveler, istedikleri tatta, istedikleri renkte, istedikleri büyüklükte ve olgunlukta meyveler, kuş etleri, şarap ırmakları, su ırmakları, bal ve süt ırmakları, tertemiz eşler her şey vardır onlar için.

Orada mahrumiyet yoktur. Orada üzüntü verici herhangi bir şey yoktur. Orada insanın beğenmeyip burun kıvıracağı hiçbir şey yoktur. Orada zevk vardır,

orada razı oluş vardır, orada istenilen her şeye ulaşma vardır. Orada hoşnutluk, orada Allah'ın nîmetlerinin in-sanın yüzüne, içine, kalbine, benliğine sinmesi vardır. Orada Allah'ın nîmetlerinin eseri insanın yüzünde, gözünde ve tüm benliğinde his-sedilecektir. Sevinçleri, memnuniyetleri, yüzlerinde, gözlerinde, hal-lerinde ve tavırlarında etrafa taşacaktır.

İşte bu Rabbinin bir vaadi, Rabbinin kendisini sorumlu kıldığı bir vaadidir. Rabbin bu vaadini mutlaka yerine getireceği, mümin kullarını böyle bir cennete ulaştıracağı konusunda söz vermiştir ve bu sözünü de mutlaka yerine getirecektir. Yâni hiç bir kimse O'nu bu ko-nuda zorlamadığı halde, kimse kendisine etki etmediği halde Rabbi-miz bu konuda kendi kendisini sorumlu kılıyor.

Öyle değil mi? Hiç birimizin O'nun kararına, O'nun hükmüne müdahale hakkına ve yetkisine sahip değiliz. Böyleyken Rabbimiz biz kullarına rahmeti gereği kendi kendine bir yasa belirliyor, kendi kendini sorumlu kılarak diyor ki: Bana, Benim istediğim gibi kul olan, Bana, benim istediğim gibi teslim olan, Benim istediğim gibi bir hayat yaşayan kimselere Ben cenneti kendime yazdım, onların gideceği yer cennettir.

17. "O gün Rabbi onları ve Allah'ı bırakıp da taptıkları şeyleri toplar ve: "Bu kullarımı siz mi saptırdınız, yoksa kendi kendilerine mi yoldan saptılar?" der."

Evet herkes orada toplanmışlar. İnsanların Allah'ı bırakıp ta O'nun berisinde Rab, İlâh ve tanrı kabul ettikleri de orada, onlara kulluk yapanlar da orada. Tanrılar da orada, kullar da. Hepsi bir araya toplanmışlar. Yâni insanların Allah'ı bırakıp ta O'nun berisinde İlâhlaştırdıkları melekler, peygamberler, sâlih kişilerin de, onları tanrılaştıranların da beraber toplandıkları bir mahşer ortamında Rabbimiz o tanrılaştırılanlara bir soru soruyor. Sanki kendilerini Allah berisinde tanrı ilân etmişler gibi, insanları kendilerine kulluğa çağırmışlar gibi O insanların tanrılaştırdığı meleklere, Îsâ (a.s)'a, Üzeyr (a.s)'a Rabbimiz şöyle bir soru soruyor:

Şu kullarımı siz mi saptırdınız? Şu kullarımı siz mi dalâlete düşürdünüz? Yoksa bunlar kendileri mi yoldan çıktılar? Siz mi onlara tanrılık iddiasında bulundunuz, yoksa onlar mı sizi tanrılaştırdılar? Bunlar mı size ibadet edenler? Bunlar mı sizi Benim önüme geçirenler? Bunlar mı sizleri Benim berimde Rabler, İlâhlar bilip tapınanlar? Bunlar size ibadet mi ediyorlardı? Siz mi dediniz onlara bunu? Siz mi istediniz onlardan kendinize kulluğu? Siz mi razı oldunuz onların bu kulluklarından? Bunlar size itaat mı ediyorlardı? Onlar derler ki:

18. "Onlar: "Haşa; Seni bırakıp başka dostlar edinmek bize yaraşmaz; fakat Sen onlara ve babalarına nîmetler verdin de; sonunda Seni anmayı unuttular ve helâki hak eden bir millet oldular" derler."

Ya Rab, hâşâ, biz Seni tesbih ederiz. Biz, Seni tenzih ederiz. Biz, Seni noksan sıfatlardan uzak biliriz. Senin noksan sıfatların yoktur. Bize, Senden başka

Rab, Senden başka İlâh, Senden başka dostlar, Senden başka veliler bilmeyiz. Bize, Senden başka dostlar edinmek gerekmez, yakışmaz. Biz, Seni bırakıp ta nasıl başkalarını dost edinebiliriz? Biz, Seni bırakıp ta nasıl başkalarını Rab ve İlâh kabul edebiliriz? Biz, Seni bırakıp ta nasıl kendimizin İlâhlığını, Rabliğini iddia edebiliriz? Bizim Rabbimiz, bizim velimiz Sen iken, bizim dostumuz Sen iken, bizim boyunlarımızdaki kulluk iplerinin ucu Senin elindeyken, biz sadece Sana kulluk ederken, sadece Seni dinlerken nasıl olur da bu insanlara Allah'ı bırakın da bize kulluk edin deriz? Nasıl olur da Allah'ı bırakın da bizi dinleyin deriz? Nasıl olur da Allah yasalarını bırakın da bizim yasalarımızı uygulayın diyebiliriz? Biz böyle bir şey yapmadık, böyle bir şey demedik. Onların yaptıklarından bizim asla haberimiz yoktu.

Lâkin ya Rabbi Sen onlara ve babalarına nîmetler, saltanatlar, mallar, mülkler, güçler, kuvvetler verdin. Seni bilsinler diye, Sana şükretsinler, Sana kul olsunlar diye her türlü geçim araçlarını yağdırdın onların üzerine. Ama bu verilenlerle Sana şükredecekleri yerde, Seni zikredecekleri yerde, Seni hatırlayıp kul olacakları yerde tamamen zıddını yapıp Seni unuttular. Kitabını unuttular. Senden gelen uyarıları unuttular. Seni ve hayat programını gündeme almayı unuttular. Peygamberini unuttular da helâki hakkeden bir toplum oldular.

Yâni bunlar kendileri saptılar, sapıklığı kendileri istediler. De-ğilse hâşâ mümkün mü ya Rabbi? Nasıl olur? Biz kendimiz Sana kul-lukta kendimize şeref bulmuşken, Seninle birlikte olmada, Senin safında yer almada izzet ve şeref görmüşken, hep Sana kul olmuşken, Senin için bir hayat yaşamışken, Sen bize iman lütfunda, elçilik lüt-funda bulunmuşken bütün bunlara rağmen gidip bu alçaklara diye-ceğiz ki bırakın O Allah'ı bize kulluk edin.

Bu iş asla olacak bir şey değildir ya Rabbi. Bu alçaklar kendileri bizim şeref duyduğumuz Sana kulluktan sarf-ı nazar edip başka şeylerin peşinde gidiyorlardı diyecekler. Bizim bunların bu küfürle-rinden, bu şirklerinden hiçbir haberimiz ve sorumluluğumuz yoktur diyecekler. Mâide sûresinde de Hıristiyanların tanrılaştırdığı Hz. Îsâ (a.s) nın şöyle buyurduğu haber verilir: Asla ya Rabbi! Asla ben on-lara Allah'ı bırakın da bana kulluk edin demedim! şeklindeki bir ifadesini görüyoruz. Bakın bundan sonraki âyetinde Rabbimiz kendisinden başkalarını tanrılaştırıp onlara kulluk edenlere yönelerek buyuracak ki:

19. "Söylediklerinizde sizi yalancı çıkardılar, artık kendinizden azabı çeviremez, yardım da göremezsiniz. Zulmedenlerinize büyük bir azap tattıracağız" denir."

Bakın tanrılarınız, tanrılaştırdıklarınız, Benim berimde sözlerini dinledikleriniz sözleriyle sizi yalanladılar. İşte İlâhlarınız sizi reddettiler. Artık bundan sonra sizden azabı gidermeye, ya da azap konusunda size yardım etmeye ne

kendinizin ne de başkalarının asla güçleri yetmeyecek. Bu azabı ne geri çevirmeye, ne de yardıma muvaffak olamayacaksınız. Hiç kimse de size yardım edemeyecek. Yardım da olunmayacaksınız. İşte kendi ellerinizle oluşturduğunuz tanrılarınız da size yardım edemeyecekler, etmeyecekler. Sizin kendilerini tanrılaştırmanıza razı olmayan bu varlıkların hiçbirisi size şefaat etmeyecek. Zulmedenlere, Allah'a karşı, Allah'ın âyetlerine karşı, Allah'ın elçilerine karşı zalimce bir tavır takınanlara büyük bir azabı tattıracağız denilecek onlara.

Evet işte o gün kâfirlerin her şeyleri bitecek. Kendilerinin tanrı kabul ettikleri de onları yalancı çıkaracak, kendilerini azaptan kurtaracak kimselerin bulunmadığını, kimsenin kendilerine yardımcı olamayacağını da anlayacaklar. Evet işte zalimlerin azabı budur. Rabbimiz bugün yine rahmeti gereği zulümden kurtulmak isteyenleri bu âyetleriyle uyarmaktadır. Henüz dünyaları bitmeden zulümden, haksızlıktan vazgeçip Allah'ın istediği yola girdikleri takdirde onlar da kazanmış olacaklar.

20. "Ey Muhammed! Senden önce gönderdiğimiz bütün peygamberler de, şüphesiz, yemek yerler, sokaklarda gezerlerdi. Ey insanlar! Sabreder misiniz diye sizi, birbirinizle sınarız. Rabbin her şeyi görür."

Peygamberim, Biz, senden önce gönderdiklerimizden gerçekten yemek yiyen, çarşı pazarlarda dolaşan peygamberlerden başkasını göndermiş değiliz. Senden önceki elçilerimizi de aynen senin gibi yiyen, içen, çarşı pazar dolaşanlardan kıldık. Adem (a.s) da, Nuh (a.s) da, Hud (a.s), Sâlih (a.s), İbrahim (a.s), Îsâ (a.s), Mûsâ (a.s) la-rın tamamı da tıpkı senin gibi yiyen, içen, doğan, büyüyen, evlenen, baba olan, hastalanan, ölen kimselerdi. Niye şimdi sana bu özelliklerinden ötürü itiraz ediyorlar? Önceki peygamberleri bilmiyorlar mı bu adamlar? Onlar da birer insan değiller miydi? Onlar da yiyip içen, çarşı pazarlarda dolaşan kimseler değiller miydi? Tüm peygamberlerin ortak özellikleri bu değil miydi? O zaman birilerinin böyle peygamber kabul edilip son elçinin peygamber kabul edilmemesinin kanunu nedir?

Biz, sizin bir kısmınızı bir kısmınız için fitne yaptık. Yâni kimi-nizi kiminiz için denenme konusu yaptık. Yâni işte böylece içinizden birinizi peygamber yaptık ve onunla sizi denedik. Peygamber seçtiğimiz, sözcü yaptığımız, kendisine vahiy gönderdiğimiz kimse; sizi Allah'a kulluğa çağırdı, sizi kendisinin elçiliğini, örnekliğini kabule çağırdı, size tek kurtuluş yolunun Müslümanlık olduğunu tebliğ etti. Sizler de onunla denendiniz. Kiminiz bunu kabul edip kazanırken, kiminiz de

reddederek kaybediyor. Şimdi artık siz sabreder misiniz? Artık sabredecek misiniz? Yâni bu peygamberin peygamberliğini kabul edecek misiniz? Peygamberin dâvetine icabet edecek misiniz? Peygamberin çağırdığı İslâm'a, Allah'a kulluğa yönelecek misiniz?

Peygambere ve onun getirdiği mesaja imanlarınızın sadakatini göstermek, bedelini ödemek üzere bir direnç örneği ortaya koyarak bu kâfirlerden, müşriklerden ayrılabilecek misiniz?

Unutmayın ki Rabbin görendir, Rabbiniz basiret sahibidir. Yaptığınız her şeyi gören Allah'tır. Hayatınızı takip eden, kâfirlerin tutumlarını da, mü'minlerin tavırlarını da gören ve bilen O'dur. Allah'ın her şeyinizi gördüğü bir dünyada yaşadığınızı hiç bir zaman unutmayın. Allah'ın hakim olduğu bir dünyada yaşadığınızı ve bu hayatı Allah'ın istediği gibi yaşayıp, Allah'ın istediği gibi bitirmek zorunda olduğunuzu unutmayın.

21. "Bizimle karşılaşmayı ummayanlar:" Bize ya melekler indirilmeli, ya da Rabbimizi görmeliyiz" derler. Andolsun ki kendi kendilerine büyüklenmiş, azgınlıkta pek ileri gitmişlerdir."

Allah'la, Allah'ın hesabıyla, Allah'ın sorgulamasıyla karşılaşmayı ummayanlar. Dünyayı tatminkâr bulup, âhirete bir arzu duymayanlar, Allah'ı hesaba katmayanlar, âhireti inkâr edenler derler ki; bize melekler gelselerdi ya! Allah bizim üzerimize melekler gönderseydi ya. Yahut biz açık açık Rabbimizi görsek ya. Madem ki Allah bize me-saj gönderiyor, madem ki Allah bizim hayatımıza karışmayı murad ediyor, madem ki bir elçiyle bize bir hayat programı gönderiyor, o zaman niye bu işi melekleriyle yapmıyor? Niye her birerimize melekler indirmiyor? Niye bir melek heyetiyle vahyini gönder miyor? dediler. Tarih boyunca tüm peygamberlere söylenenin aynısını Rasulullah efendimize de söylediler.

Evet bu yeni değil, öncekiler de aynı şeyleri söylediler. Önce-kiler de aynı şeyi istediler Allah elçilerinden. Yâni Allah vahiy gönder-mez, Allah hayata karışmaz. Eğer karışsaydı bunu mutlaka melekleriyle yapardı diyorlar. Bunlar samimi değiller. Bu istekler samimi is-tekler değildir. Âhireti inkâr eden, öteler âleminin hesabını, kitabını reddeden insanların kendi hevâ ve heveslerine göre konuştukları zırvalardan başka bir şey değildir bunlar.

Muhakkak ki bunlar kibirlendiler, müstekbir davrandılar. Peygamberin Allah'tan getirdiklerine eyvallahsız davrandılar, ihtiyaçsız davrandılar ve azgınlaştıkça azgınlaştılar. Bu istek azgınlıktan başka bir şey değildir. Yâni kendilerine bir melek mi, yoksa bir insan mı gön-dereceğini Allah kendilerine mi soracaktı? Onlara mı danışacaktı Allah? Onlar mı yetkiliydi bu konuda? Allah'ın elçileri samimiyetle kendilerini uyaracaklar, kendilerini ateşten kurtarma yolunda her şeylerini fedâ edecekler, sonra da bu alçaklar diyecekler ki haydi doğruysanız Rabbimizi getirin de görelim. Allah'ı apaçık görmedikçe asla size inanmayız. Veya melekler gelsin de görelim. Azgınlıktan başka nedir bu? Şimdi melek isterler hainler ama:

22. "Melekleri gördükleri gün, işte o gün, suçlulara iyi haber yoktur. Melekler: " İyi haber size yasaktır, yasak!" derler"

Melekleri gördükleri gün, o gün mücrimlere asla müjde yok-tur. O gün suçlulara müjde yoktur. O gün artık kendilerine göz aç-tırma yoktur. Yâni neyi istiyorlar bu hainler? Neyi bekliyorlar bu mücrimler? Neyin peşindeler? Melekleri görür görmez helâklerinin gerçekleşeceğinin farkında değiller mi akılsızlar? Eğer şu anda Allah meleklerini göndermiyorsa bilsinler ki onlara merhametinden dolayıdır. Dönüp adam olmaları için, tövbe edip Müslüman olmaları için, yoluna girmeleri için fırsat tanıyor Rabbimiz onlara. O gün; melekleri gördükleri gün, Rabbimizin melekleri buyuracak ki onlara:

Artık size başarı, size sevinmek, sizi mutluluk yasaktır, yasak! Sizin dünyanız bitti. Sizin için artık kurtuluş söz konusu değildir. Sizin için bundan sonra asla sevinçli bir haber yoktur. Sizin için azap var, sizin için yokluk var, sizin için kahroluş vardır. Bunun dışında başka bir şey beklemeyin artık.

23. "Yaptıkları her işi ele alır, onu toz duman ederiz."

Onların yaptıkları her bir işin, işledikleri her bir amellerinin önüne geçtik ve böylece onu savrulmuş toz zerrecikleri haline ge-tiriverdik. Tüm amellerini boşa çıkarıverdik. Evet önce amellerini onların önlerine koruz. İşte yaptıklarınız bunlardır diye amellerini onlara gösteririz, ama Allah'a ve Resullerine, Allah'a ve âhiret gününe inanmadan bir hayat yaşayan bu insanların tüm amelleri toz toprak halinde etrafa saçılmış oluverir.

Çünkü amellerin kıstası imandır. Amellerin ölçüsü imandır. İman olmadan hiçbir amel bir değer ifade etmez. Amelin değerlendirilmesi için iman gerekir. İmansız amel de, amelsiz iman da değerlendirilmeye tabi tutulmayacaktır. Allah'a ve Allah'tan gelenlere iman etmemelerinden dolayı Rabbimiz onların tüm amellerini boşa çıkaracaktır. Ellerine hiç bir şey geçmeyecektir. Ama:

24. "O gün, cennetliklerin kalacağı yer çok iyi, dinle-necekleri yer çok güzeldir."

Cennet ashabı, cennet kendilerine vaad edilmiş olanlar, imanları ve amelleriyle cennet hakkedenler var ya, o gün onların yerleşim merkezleri, kalacakları yerleri, makamları çok çok daha hayırlı ve din-lendikleri, istirahata çekildikleri yerleri de çok daha güzledir. Evet kâfirlerin azaplarına mukabil onlar her türlü azaptan, her türlü mahrumiyetten korunmuş, bir farz namazın eda vakti kadar bile mahşerin sıkıntısından korunmuş olarak ebedî istirahat mahalleri olan cennete ulaştırılmışlardır.

Çünkü o mü'minler dünyada Allah için bir hayat yaşamışlardı. Dünyada kendi kurulu düzenlerinin menfaatini gözetmemişlerdi. Aman param, pulum, altınım, gümüşüm, Dolarım, Markım, atım, arabam, makamım, mansıbım, zevkim, eğlencem ön planda olmalı, ben bunlarsız yapamam dememişlerdi. Bunlar için bir hayat yaşamadılar. Allah'a imanı, Allah'ı razı etmeyi, âhirette kârlı çıkmayı hesap ettiler. Allah'ın ve Resûlünün uyarılarına kulak verdiler. Allah'ın kitabını ellerinden, gözlerinden, kulaklarından hiç düşürmediler. Hep vahiyle beraber oldular. Allah'ın cennet müjdesine evet dediler, peygamberin örnekliğine evet dediler ve onun gibi bir hayat yaşamanın kavgasını verdiler ve işte sonunda da bu tercihlerinin neticesi Allah'ın lütfuna ulaştılar.

25. "O gün, gök beyaz bulutlar halinde parçalanacak ve melekler bölük bölük indirilecektir."

O gün gökyüzü bembeyaz bulutlar halinde çatlayacaktır. Ve melekler de art arda, indikçe ineceklerdir. Yâni gökyüzü parçalanacak, kapı, kapı olacak ve açılan bu kapılardan kulların amel defterleri ellerinde olduğu halde melekler gelecekler. Yâni az evvelki âyette konu edilen dünyada kâfirlerin istedikleri âhirette gerçekleşecektir. Hani melek istiyorlardı ya kâfirler. Bu iş o zaman gerçekleştirilecek. Sema şak şak yarılacak ve gök insanlara âyetlerini gösterecek. İşte o gün:

26. "O gün gerçek hükümranlık Rahmânındır. İnkârcılar için yaman bir gündür."

O gün mülk, o gün egemenlik, o gün hâkimiyet, o gün hükümranlık, o gün söz hakkı hak olarak Rahmâna aittir. O gün Allah'tan başka mülk ve otorite sahibi, söz sahibi yoktur. Sanki bugün mülk O'na ait değil mi de; o gün O'nun olacak? Yâni sanki bugün egemen O değil mi ki; o gün O olacak? Evet elbette bugün de mülk O'nundur, bugün de saltanat O'nundur, bugün de egemen O'dur. Ama bir farkla ki, bugün O Allah, kendi mülkünde kendisinden başkalarına da mülk yetkisi, saltanat yetkisi veriyor.

Ve bugün Allah'ın tanıdığı bu geçici yetki ve saltanata sahip olan kimseler de sanki Allah'ın mülkünde kendilerinin gerçek sahipliği varmışçasına şımarıp aldanıyorlar. İşte bunun içindir ki Rabbimiz ısrarla kitabının pek çok yerinde öteler âleminde mülkünün hiç ortağı olmadığını vurguluyor. Öteler âleminde mülkünde ortağı olmaması ifadesinden bugünkü insanlar bugün de mülkünde ortağının olmadığını çıkarmaları gerekiyordu. Bu dünyada bir irade gereği, bir imtihan gereği bu dünyada kendilerine verilen bu yetkilerinin, mülk ve saltanatlarının da geçici olduğunu anlamaları gerekiyordu. Bir gün tüm yetkilerini, tüm saltanatlarını, tüm mallarını, mülklerini bırakıp gideceklerini, göklerin ve yerin mirasının Allah'a kalacağını anlamaları gerekiyordu.

Evet tüm insanların dirilip hesaba çekildikleri bir ortamda soruyor Rabbimiz: Bugün mülk kimindir? Mülk kimin bugün? Mâlikiyet kimin bugün? Mallarınız, mülkleriniz, paralarınız, pullarınız, evleriniz dükkanlarınız kimin bugün? Egemenlik kimin bugün? Tabi yine cevabı Rabbimiz verecek ve buyuracak ki bugün mülk, bugün egemenlik, bugün söz hakkı Kahhâr olan Allah'ındır. Peki bunu bugün sorsa Allah ne diyecekti bu insanlar. Gerçi elimizdeki şu kitabın tamamlanmasından sonra artık bize Allah'tan bir vahiy gelmeyecek te gelecek ve soracak olsa Rabbimiz ne cevap verir bu insanlar? Şu mallar benim. Şu topraklar benim. Şu paralar, şu araziler benim. Şu fabrikalar benim. Şu kentler, şu ülkeler benim. Şu ırmaklar benim. Şu kıtalar benim. Şu ormanlar benim diyen nice cahiller çıkmayacak mı?

Evet bugün de mülkün sahibi O'dur. Bugün de söz sahibi, yarın da söz sahibi O'dur. Bugün de yarın da Mâlik O'dur. Ama imtihan gereği, dünyanın

konumu gereği dokunmuyor Allah. Bundan ötürü insanlar kendilerinin mülkün sahibi olduklarını iddia edebiliyorlar. Ama o gün öyle bir ortamda soracak ki bu soruyu, kendisinden başka cevap verecek bir tek varlık yok. Göklerde ve yerde ne varsa hepsi ölmüş, hepsi yok olmuş. İnsanlar, cinler, melekler hepsi bitmiş. Cevap verecek kimse kalmadığı için Rabbimiz kendisi veriyor cevabını. Bugün mülk Kahhâr olan Allah'ındır. Burada da Mahşerde kimsenin elinde bir yetkinin olmadığı bir ortamda mülk o gün Rahmâna aittir buyuruluyor. Haydi orada da desinler bakalım. Şu ülkeler benimdi, şu mallar, mülkler benimdi. Kimsenin bunu demeye imkânı kalmamıştır artık.

İşte o gün kâfirler için çok zor bir gündür. Hiç kolaylaşmayacak zorluklar onları beklemektedir.

27,28,29. "O gün, zalim kimse ellerini ısırıp: "Keşke Peygamberle bir yol tutsaydım, vay başıma gelene; keşke falancayı dost edinmeseydim. Andolsun ki beni, bana gelen Kur'an'dan o saptırdı. Şeytan insanı yalnız ve yardımcısız bırakıyor" der."

O gün zalim elini ısırır. Pişmanlık içinde zalimler o gün ellerinin üzerini ısıracak. Hınçla ellerini gevmeye başlarlar o gün. Ve der ki: Eyvah! Eyvah! Yazıklar olsun bana! Yuh olsun bana! Keşke pey-gamberle bir yol tutsaydım! Ne olurdu keşke peygamberle birlikte bir yol tutsaydım! Keşke peygamberle birlik olsaydım! Keşke beni pey-gambere götürecek bir yol izleseydim! Keşke beni peygamber sa-fında kılacak bir yola girseydim! Keşke yanlış yerden bilet almasaydım! Keşke falanların, filânların yoluna değil de peygamber yoluna girmiş olsaydım! Keşke peygamberi tanıyıp onun gibi bir hayat yaşasaydım!..

Yazıklar olsun bana. Keşke ben falanı, filânı dost edinmeseydim. Çünkü o dost edindiklerim beni zikirden, beni kitaptan uzaklaştırdı, beni vahiyden saptırdı. Halbuki o zikir bana gelmişti. Halbuki o kitap bana gelmişti. O filân ve falan kitapla benim arama girerek benim kitabı öğrenmeme, kitabı tanıyıp onunla amel etmeme engel oldu. O kitap bana gelmişken, Rabbim beni o kitapla sorumlu tutmuşken, tam ben o kitapla karşı karşıya gelmişken, tam ben o kitapla tanışmak üzereyken o falan filân beni o kitaptan saptırıverdi. Meselâ adamı meyhaneden çıkarıyorsunuz, Müslüman olması gerektiğini söylüyorsunuz, adam Allah yoluna girmeye karar veriyor. Adam tam zikirle, kitapla tanışmak üzereyken birileri başka bir kitabı veya işte filân cemaati, falan grubu tavsiye ediyor.

İşte din budur diyerek kendi kliklerini, kendi gruplarını, kendi kitaplarını sunuveriyorlar ve işini bitiriyorlar adamın. Bu belki bir ce-maattir, bir liderin kitabıdır, bir partidir, bir tarikat grubudur veya işte bizim ülkedeki düzenin resmi din kitaplarıdır, resmi din anlayışıdır. Meselâ Jamaika'dan geldi bir kadın Müslüman olmak için, ama biri-leri ona öyle din sundular ki o kadın şimdi hem Müslüman, hem de başörtüsüz dolaşıyor Konya'da. Evet insanlara kulluk kitabı

olarak şu kitabı tavsiye edeceğiniz yerde başka şeyleri tavsiye ediyorsanız insanları saptırıyorsunuz demektir.

Evet o gün öyle diyecekler. Eyvah, keşke falanları filânları değil de direk kitabı tanısaydım. Direk peygamberi tanısam ve onun gibi olmaya çalışsaydım. Keşke falan ya da filân tipi yaşamasaydım. Keşke falan ya da filân tipi giyinmeseydim. İnsanlar hiç kitaba ve pey-gamberi tanımaya yönelmiyorlar şimdi değil mi? Efendim önce filân zâtı tanıyalım, falan gibi olalım, falanın dediği gibi yapalım demeye çalışıyorlar. Halbuki biz peygamberi değil de birilerini örnek almaya çalışırsak kesinlikle bilelim ki onda çakılıp kalacağız ve onu bir adım daha ileriye geçemeyeceğiz demektir. Ancak onun kadar olabileceğiz demektir.

Muhakkak ki şeytan insanı yapayalnız ve yardımcısız bırakır. Şeytan her zaman insanı aldatandır. Gerek insanları saptırmaya çalışan insan şeytanlarına, gerekse cin şeytanlarına karşı çok dikkatli olmak zorundayız. Önce bir takım şeylere teşvik ederler, süslü gösterirler, Allah yolundan saptırırlar, sonra da onu yapayalnız bırakıverirler. Evet ana, baba, hoca, koca, mal mülk, dükkan tezgah, zenginlik, makam, mevki yâni bizi kitabı Sünneti öğrenmekten engelleyen ne varsa hepsi şeytandır, onlara dikkat edelim.

30. "Peygamber: "Ey Rabbim! Doğrusu milletim bu Kur'-an'ı terk etmişti" der."

Resul der ki: Ey Rabbim, muhakkak ki şu kavmim bu Kur'an'ı terk ettiler. Kavmim bu Kur'an'dan hicret ettiler. Kavmim bu Kuran'ı kendilerinden hicret ettirdiler. Kendileri değil, onu kendilerinden hicret ettirdiler. Bu Kur'an'ı sosyal hayatlarından uzaklaştırdılar. Bu Kur'an'ı mekteplerinden, hukuklarından, eğitimlerinden uzaklaştırdılar. Bu Kur'an'ı aile hayatlarından, evlerinden, mutfaklarından, kazanma harcama anlayışlarından uzaklaştırdılar. Bu Kur'an'ı terkedilmiş olarak, metruk olarak, kendisine başvurulmaz olarak bıraktılar. Bu Kur'an'ı dikkate değer görmediler. Bu kitapla amel etmeyi terk ettiler. Hayatlarını bu kitaba göre yaşamaktan vaz geçtiler. Hayat problemlerini bu kitaba sormaz oldular. Bu kitabın önüne başkalarının kitaplarını, başkalarının yasalarını geçirdiler. İşte böylece:

31. "Ey Muhammed! Her peygamber için, böylece suçlulardan bir düşman ortaya koyarız. Doğruyu gösterici ve yardımcı olarak, Rabbin yeter."

Her bir Nebi, her bir peygamber için mücrimlerden bir düşman kıldık. Ama kesinlikle bilesin ki; Ey Peygamberim Hâdî olarak, hidâyet edici olarak ve yardım edici olarak Rabbin sana yeter. Sen sadece Rabbine güven, Rabbine dayan, Rabbine teslim ol peygamberim. Yâ-ni ey peygamberim, şu anda karşında amansız düşmanlarının bulun-ması seni korkutmasın. Sadece senin için değil, senden önceki elçilerimizin karşısında da aynı düşmanlar vardı. Bu zalimlerin Hakka karşı çıkmaları yeryüzünde vazgeçilmez bir yasadır. Olacak

bunlar. Sen onları Bana bırak ve yoluna devam et. Hâdî ve yardımcı olarak Ben sana yeterim.

Mekkeliler Allah'ın kitabını reddediyorlar. Kur'an'sız bir hayattan yana tavır alıyorlar. Bugün bizim etrafımızdakiler ise inandıkları bir kitabı reddediyorlar. Yâni inandım dediği bir Kur'an kendi dünyalarına hizmet etmediği için Onu bir kenara almışlar. Ama belki bir gün bu Kur'an da onun kendi dünyasına, para kazanmasına, makam elde etmesine, dünyalık devşirmesine hizmet ederse o zaman bu kitabı eline alacak ve bu kitabı da pazarlayabilecektir. Bu kitabı kendi menfaatine alet edecektir. Yazıklar olsun bu insanlığa.

O gün Mekkeli inanmadığı Kuranı reddederken bugünküler inandıkları bir Kur'an'ı arkalarına atıyorlar. Başka kitaplar, başka sistemler, başka yasalar bu kitabın önüne geçmiş. Bir oyun ve eğlence, bir felsefi hareket, bir mal mülk hesabı, bir makam mansıp hedefi bu kitabın önüne geçirilmiş. Kur'an unutulmuş, insanlar başka sevdaların peşine düşmüşler. Bunu anlamak mümkün değildir.

32. "İnkâr edenler: "Kur'an, ona bir defada indirilmeliydi" derler. Oysa Biz onu böylece senin kalbine yerleştirmek için azar azar indirir ve onu ağır ağır okuruz."

Kâfirler dediler ki: Kur'an bir defada indirilmeliydi. Nolaydı bu Kur'an ona tek bir defada, toplu olarak indirilseydi. Yâni eğer bu kitap gerçekten Allah'ın sözü olsaydı bir celsede toplu olarak indirilirdi. Kitabımızın bazı yerlerinde kâfirlerin bu itirazları gündeme getirilir. Rabbimiz ise bu kitabını âyet âyet, sûre sûre, parça parça indirmiş ve bakın bunun hikmetini de şöyle açıklıyor.

Biz o kitabı böylece âyet âyet, sûre sûre indirdik ki böylece onunla senin kalbini sağlamlaştıralım, onu kalbine iyice yerleştirelim diye. Yâni senin belleğine iyi yerleşmesi böyle daha güzel olsun diye. Ve onu belli bir okuma düzeniyle ağır ağır okuduk, düzene koyduk. Ve sen de artık onu tertil üzere oku. Anlaya anlaya, düşüne düşüne, hazmede hazmede ve insanların belleğine, kalbine, gözüne kulağına iyice yerleştire yerleştire oku.

Evet bu kitabın böyle parça parça, deste deste inmesinin sebebi budur. Belleklere alınmasının kolay olması, kalplere iyice yerleştirilmesi, hayatında zuhur eden hayat problemlerine sıcağı sıcağına çözümler getirelim diye. Hak bâtıl savaşının her bir safhasında inecek âyetlerimizle bâtıl taraftarlarına karşı seni destekleyelim, sana cesaret verelim, senin için strateji belirleyelim diye. Evet demek ki Kur'an bunun için bir defada, toptan değil bölüm bölüm indiriliyordu.

O zaman unutmayalım ki eğer bizim kalbimizin de Allah'ın ki-tabıyla yatışmasına ihtiyacımız varsa, bâtıl taraftarlarıyla verdiğimiz bir savaşta eğer bizim de Rabbimizin desteğine, Rabbimizin yardımına ihtiyacımız varsa bizler de bu kitabı sürekli okumak zorundayız. Ramazanda bir hatim inip bitti dememeliyiz. Kitapla beraberliğimizi sürdürmeliyiz. Sürekli onunla birlikteliğimizi sürdürmeliyiz ki; Rabbi-mizin zikrettiği bu faydalar bizim için de söz konusu olsun.

33. "Sana bir misâl vermezler ki, Biz onun gerçeğini ve en iyi anlaşılanını sana vermemiş olalım."

Onların sana karşı getirdikleri hiçbir misâl, hiçbir temsil, hiçbir itiraz, hiçbir görüş yoktur ki sana onun daha doğrusunun, tefsirin, açıklamasının daha güzelini getirmiş olmayalım. İşte önceki âyette anlatılan Kur'an'ın peyderpey gönderilmesinin bir başka hikmeti de budur. İşte gördük bu sûrede. Onlar bir şey dedi, Allah da bir şey dedi. Onlar bir misâl getirdiler, Allah bir misâl getirdi. Alîm ve Hakîm olan Allah kendisi tarafından yaratılan, kendisi tarafından rızıklandı-rılıp doyurulan, kendisinin bilgisiyle bilgilenmeye muhtaç olan kimselerin sözlerine, misâllerine, mesellerine, delillerine de değer veriyor.

Hattâ kendisine savaş ilân edenlerin sözlerini de zikrediyor. Onlar ne dediler, ne demediler, nasıl itiraz ettiler, nasıl karşı çıktılar hepsini ifade ediyor, ama onların yanılgılarını ortaya koyarak onların söylediklerinden daha güzel, daha hak olanını da ortaya koyuveriyor. Böylece kâfirlerden gelen her yeni bir mesel, her yeni bir itiraz kar-şısında yeni yeni âyetler göndererek Resûlünü bilgilendiriyor, ona desteğini ulaştırıveriyor.

34. "Cehennemde yüzü koyun toplanacak olanlar, işte onların yerleri en kötü ve yolları da en sapıktır."

Evet herkesin görüşüne müsaade var, özgürlük var, dilediklerini seçim hakları var. Hattâ Allah'a ve elçisine karşı onların geliştirdikleri felsefelerini, düşüncelerini Rabbimiz işte bu kitabında zikrediyor da. Ama doğruyu ortaya koyarak, hakkı ortaya koyarak onların yanılgı noktalarını ortaya koyarak kendilerini uyarmayı da ihmal etmiyor Rabbimiz. Yâni onlara merhamet ediyor. Yâni bu pespaye dü-şüncelerinizi, bu hiçbir şey ifade etmeyen felsefelerinizi zikretmekle size değer filân vermiyorum, sadece sizin o akılsız akıllarınızı başlarınıza getirmek istiyorum dercesine onlara uyarısını ulaştırıyor. Bakın işte uyarısı:

Onlar bu yaptıklarının karşılığı olarak cehenneme haşr ola-caklar. Yüzleri üzeri cehennemde toplanacaklar. Tepe aşağı veya yü-züstü sürüklenerek cehenneme atılacaklar. İşte onlar yerleri, mekânları en kötü, yolları da en sapık,

en şaşkın kimselerdir. Öyleyse Rab-bimizin rahmeti gereği dinini ortaya koyarken insanların akıllarını erdirmek için hakla birlikte bâtılın düşüncelerini, felsefelerini de ortaya koyması, sakın bâtıl taraftarlarını kendilerinin de haklılığı zehabına götürmesin diye onların feci âkıbetlerini gözler önüne sererek işte böyle bir uyarıda bulunuveriyor Rabbimiz. Yüzüstü cehennemde toplanacaklar onlar buyuruyor. Çok kötü bir yolda oluşları sebebiyle şerli bir mekân onları beklemektedir.

35. "Andolsun ki Mûsâ'ya Kitap verdik, kardeşi Harun'u da kendisine vezir yaptık."

Muhakkak ki Biz Mûsâ'ya da kitap verdik. Onunla beraber kardeşi Harun'u vezir yaptık. Ona yardımcı olarak Harun'u takdir ettik. Medyen'den ailesiyle birlikte Mısır'a dönerken yolda, Tur'da Rabbimiz kendisine ilk vahyini ulaştırdığı zaman Mûsâ (a.s) Cenâb-ı Hakka yal-varıp, ya Rabbi ben çok yalnızım, bana ehlimden bir yardımcı ver de-dikten sonra bizzat kardeşi Harun'u zikrederek onu bana destek kıl demişti. Rabbimiz de Onun bu duasına icabet buyurup, tamam istediğin oldu, kardeşin Harun sana yardımcı verildi buyurmuştu. Gerçekten güzel bir kardeş, güzel bir vezir, güzel bir yardımcı.

Rabbimizin bize kitabında anlattığına göre Firavun ve toplumuyla olan mücâdelesinde Onu hep Mûsâ (a.s) nın yanı başında görüyoruz. Bizler de hep birbirimize, kardeşlerimize güzel kardeşler olalım. Kardeşlerimizin Allah'ın emirlerini icrası konusunda, Allah düşmanlarıyla mücâdelesi konusunda, yeryüzünde Allah'ın dininin yaşanması konusunda hep yardımcı olalım. Kardeşlerimize kârlı güzel kardeşler olalım. Kardeşlerimizi peygamber yolunda tutan, peygamber yolunda yürüten kardeşler olalım inşallah. Kardeşlerimizin hidâyetine, cennetine sebep olan, onların cehennem yollarına barikatlar koyan bir kardeş olalım.

36. "Âyetlerimizi yalanlayan millete gidin" dedik. Sonun-da o milleti yerle bir ettik."

İkisine birden dedik ki, âyetlerimizi yalan sayan, yok farz eden şu kavme gidin. Rablerinden aldıkları bu emirle Firavun ve toplumuna gittiler. Uyardılar onları. Küfür ve şirkten, Allah'ı hesaba katmadan bir hayat yaşamaktan, Allah'la savaşa tutuşmaktan vazgeçmeleri konusunda uyardılar onları. Allah'a imana, Allah'a kulluğa çağırdılar onları. Dâvetlerine icabet etmeyen Firavun ve hempalarına karşı uzunca kavgalar verdiler, mücâdeleler verdiler. Kitabımızın pek çok yerinde anlatılır konu. Kâfirlerle peygamberler arasında uzun bir dönem iman küfür kavgası sürüp gitti. Sonunda çok az insan hariç inanmadılar. Küfürlerinde direnç gösterdiler. Allah ve elçileriyle savaşlarında ısrar ettiler. Kendilerini, kendi görüşlerini, kendi hayat felsefelerini Allah elçilerinin getirdiği hayat programına tercih ettiler. Allah onların akıllarını başlarına getirmek için çeşitli belâlar, musîbetler, iptilalar gönderdi. Ama yine de adam olmadılar da:

Biz de onların yerlerini, yurtlarını darmadağın ettik. Firavun ve çevresini, Firavun ve toplumunu, avenelerini darmadağın ettik. Ağızlarının payını veriverdik onların. Yerle bir ediverdik onları. Bir örnek daha verecek Rabbimiz:

37. "Nuh milletini de, peygamberleri yalanladıkları zaman suda boğduk ve kendilerini insanlar için bir ibret kıldık. Zalimlere can yakıcı azap hazırlamışızdır."

Nuh kavmi de aynen kendilerinden öncekiler gibi elçilerimizi yalanladılar, onların da ağızlarının payını verip muaheze ediverdik. Onları suda boğduk. Ve insanlar için, kendilerinden sonra gelecekler için bir âyet, bir ibret, bir ders kıldık. Ve işte böylece zalimlere yaşadıkları zalimce bir hayatın neticesinde hak ettikleri can yakıcı, dayanılmaz bir azap hazırladık. Onlar bu helâki hakkettiler. 950 yıl aralarında çırpınan, kendilerini Allah'a kulluğa dâvet eden Nuh (a.s)'ı dinlemediler, Ona ve getirdiği mesaja değer vermediler. Kendilerinin kurtuluşu için çırpınan bir kutlu elçiye eziyetler ettiler, işkenceler yaptılar, dövdüler, sövdüler, akla hayale gelmedik zulümlerini peygamber üzerinde uyguladılar.

Ama sonunda yine kurtulanlar bir gemiye binerek, bir peygamber safında yer alarak, tercihlerini bir peygambere kullanarak kurtulurlarken, helâk olanlar da tufanla boğulup ebedîyen yerin dibine batıverdiler, ebedîyen cehenneme doğru yollanıverdiler.

38,39. "Ad, Semûd milletleri ile Ress'lileri ve bunların arasında bir çok nesilleri de yerle bir ettik. Her birine misâller vermiştik ama, dinlemedikleri için hepsini kırdık geçirdik."

Âd toplumu, Semûd kavmi, Ashab-ı Ress yâni kuyu ashabı ve bunların aralarında geçen kavimleri, toplumları, nesilleri de isyan-larından, Allah ve elçileriyle çatışmalarından ötürü yerle bir ettik. Biz onların her birini misâl olarak veriyoruz. Her birinin durumunu sana anlatıyor, haber veriyoruz. Biz onların hepsini kırıp geçirdik. Onlardan geriye hiçbir bâkiye kalmadı. Hani neredeler şimdi? Ahkâf bölgesine hakim olan o güçlü kuvvetli, sıktığının suyunu çıkaran Âd kavmi nerede şimdi? Yeryüzünün en süper gücüne sahip olan o insanlar hani nerede şimdi? Yeryüzünde bir daha görülmeyecek o şehirlerin, o medeniyetin sahibi olan Semûd nerede? Yeryüzünün en uzun ömürlü, bin yıl yaşamış olan Nuh kavmi nerede şimdi? Bir haber alabiliyor musunuz onlardan? Bugün Âd kavminin, bugün Hud kavminin, Bugün Nuh kavminin yerlerini, yurtlarını, şehirlerinin, saraylarının kalıntılarını satmaya kalksanız kim kaç para verir?

40. "Ey Muhammed! Bu putperestler andolsun ki, belâ yağmuruna tutulmuş olan kasabaya uğramışlardır. Onu görmediler mi? Hayır! Tekrar dirilmeyi ummuyorlardı."

Muhakkak ki belâ ve musîbet yağmuruna tutulmuş olan şu ülkeye de uğramışlardır onlar. Mekkeliler, şu insanlar muhakkak ki Belâlar yağdırdığımız Lût (a.s) un ülkesine de uğrayıp görmüşlerdir. Şu Mekkeliler, şu Hicaz halkı ve şimdi sizler Filistin ve Suriye'ye giderken seyahatinizde mutlaka Lût kavminin yerin dibine batırılmış ülkesini gördünüz. Allah'la savaşa tutuşmuş, cinsel ahlâksızlığı Allah'a ve peygambere kafa tutacak doruk noktaya ulaştırdığı için helâk edilen Lût kavminin kalıntılarının arasından geçmişsinizdir. Fenalık yağmuru yağdırılan ülke. Azap yağmurlarıyla yok edilen toplum. Meleklerin kaldırıp kaldırıp yere vurdukları şehirler. Üzerlerine çamurdan taşlaşmış ve her birinin üzerinde kimin beyninde patlayacağı yazılı azap taşlarının yağdırıldığı kentler. Allah'ı unutup, Allah'ın elçisinin getirdiği mesajı reddedip çılgınlar gibi eğlenirlerken, hayvanlar gibi şehvetlerinin peşinde koştururlarken Allah'ın azabının kendilerini kuşattığı insanlar.

Hani nerede şimdi onlar? İşte görüyorsunuz Lût gölünün çöktüğü yeri. Aman Allah'ın bu topluma gönderdiği bu azapla insanlar ilgi kurup adam olmaya yönelmesinler diye şimdi orasının adını atlaslarda değiştirmeye çalışıyorlar. Lût gölü değil de ölü deniz filân demeye çalışıyorlar. Hainler ne kadar da insanların gözünden, gönlünden sakalsanız da, işte bütün çıplaklığıyla gözlerinizin önünde duruyor bu gerçek. Unutmayın ki o denizin altında yatan helâk olmuş bir kavmin cehenneme yolculuğu devam ederken acı acı feryatları kulaklarımıza gelmektedir.

Şimdi görmüyorlar mı? Bakmıyorlar mı? Hayır hayır bu insan-lar bunları görüyorlar, anlıyorlar da öldükten sonra dirilişi pek hesaplarına katmıyorlar. Yâni şimdi onları görseler, bu batıp gidenler üzerinde düşünüp, ölüm üzerinde kafa yorup bir sonuca gitseler, bir ders çıkarsalar o zaman iştahları kaçacak, programları altüst olacak ve yaşadıkları bu hayatta zulmedemeyecekler, kan içemeyecekler, kâfirce ve müşrikçe bir hayatı sürdüremeyecekler. Allah'la, Allah'ın diniyle, Allah'ın elçileriyle ve Müslümanlarla savaşlarını sürdüremeyecekler.

Yâni bir insan hem Allah'ı kabul etsin, hem âhiretin hesabını kitabını kabul etsin, hem de zalim olabilsin. Bu mümkün müdür? Hayır bu asla mümkün değildir. Onun içindir ki kâfirin, zalimin yeryüzünde küfrünü ve zulmünü rahat sürdürebilmesi için ilk yapması gereken şey Allah'ı, Allah'ın dinini ve âhireti devre dışı bırakmak, inkâr etmektir. Değilse asla bu adam küfrüne ve zulmüne devam edemeyecektir. Onun içindir ki ne Âd'ı ne Semûd'u gündeme almıyor. Allah'ı, âhireti, ölümü, hesabı kitabı da diskalifiye ediyorlar ve yapacakları günâhları rahat yapmaya bakıyorlar. Devam etsinler bakalım geberecekleri güne kadar bu hayatlarına.

41. "Seni gördükleri zaman, "Allah'ın gönderdiği elçi bu mudur?" diye alaya almaktan başka bir şey yapmazlar."

Seni gördükleri zaman da seni yalnızca alay konusu yapıyor-lar. Seninle ancak seni alaya alarak, eğlence konusu yaparak konuşuyorlar. Sana karşı tavırlara seni maskaraya almak şeklindedir. Senin hakkında diyorlar ki, şu adam mıymış Allah'ın elçi olarak ba's ettiği? Bu mu Allah'ın peygamber olarak seçip gönderdiği? Küçük görüyorlar peygamberi, alaya alıyorlar, bu mu Allah'ın elçiliğine lâyık gördüğü? diyorlar. Allah bununla konuşuyormuş? Allah buna vahiy gönderiyormuş? Cebrâil buna âyet getiriyormuş? diyorlar.

42. "İlâhlarımız üzerinde direnmeseydik, doğrusu neredeyse bizi onlardan uzaklaştıracaktı"derler. Azabı gördükleri zaman, kimin yolunun sapık olduğunu bileceklerdir."

Doğrusu biz ona karşı kararlılık göstermeseydik, tanrılarımıza sabredip sıkı sıkıya sarılmasaydık az kalsın bizi İlâhlarımızdan saptıracaktı bu adam. Dikkat ediyor musunuz? Adamlar sözlerinde o kadar çelişki içindeler ki? Bir yandan peygamberi küçük görüyorlar, değersiz görüyorlar, onunla alay ediyorlar, bir yandan da onun kendileri üzerindeki etkisinden söz ediyorlar. Eğer İlâhlarımıza sabredip sıkı sıkıya sarılmasaydık neredeyse bizi etkisiyle İlâhlarımızdan koparacaktı diyorlar.

Aptal insanlar. Bir peygamber kendilerini kurtarmaya gelsin, kendilerini cehennemden kurtarmaya çırpınsın, kendilerini hidâyete ulaştırmak için gecesini gündüzünü bu işe teksif etsin sonra da tutup bu adamlar da onun bu dâvetine karşılık putlarına, İlâhlarına sabredip sarılsınlar. Gerçekten çok acınacak bir ruh haleti içindeler. Şimdiki putçular da aynen onlar gibi kendilerini hidâyete ve cennete çağıran Müslümanlar karşısında putlarına, laikliklerine, demokrasilerine sımsıkı sarılmaya çalışıyorlar. Eğer biz putlarımıza sahip çıkarsak bu adamların bize yapabilecekleri hiç bir şey yoktur diyorlar.

Evet öyle diyorlardı selefleri de. Yâni bayağı bayağı aklımızı başımıza almasaydık, İlâhlarımıza ciddi sarılmasaydık bizi onlardan koparırdı gittiydi bu peygamber diyorlar. Onlar böyle alay ede dursunlar, eğlene dursunlar.

Çok yakında azabı gördükleri zaman yol olarak kim sapıkmış, kim doğru yoldaymış bilecekler onlar. Peygamber mi sapık yoldaymış, yoksa kendileri mi? Çok yakında bilecek ve anlayacaklar bunu? Müslümanlar mı dalâlette, yoksa kendileri mi? Azabı gördükleri zaman anlayacaklar bunu. Zorunlu olarak kabul etmek zorunda oldukları böyle bir ortamda gerçeği anlamalarının ve kabullenmelerinin ne anlamı olacak ta? Bunu bugün anlamalılar ve hayatlarını buna göre yaşamalıydılar. Geçmiş olsun. İşte Rabbimiz şu anda kitabında ara ara o gün olup biteceklerle alâkalı bilgiler, görüntüler sunuyor. O gün aklınız başınıza gelecek, gelin bugünden aklınızı başınıza alın diye.

43. "Ey Muhammed! Hevesini kendine İlâh edineni gördün mü? Ona sen mi vekil olacaksın?"

Gördün mü İlâh olarak hevâ ve hevesini kabul eden kimseyi? Hevâ ve hevesini İlâhlaştırıp Allah'ın önüne geçiren kimseyi gördün mü? Hevâsını İlâh edinip, arzu ve tutkularının kulu kölesi olan kişiyi gördün mü? Allah'ı, Allah'ın dinini, Allah'ın kitabını, Allah'tan gelen hayat programını bir kenara bırakarak kendi hevâ ve heveslerini, ya da kendisi gibi âciz insanların hevâ ve heveslerini, istek ve arzularını din kabul edip onların peşi sıra giden kimseleri gördün mü peygamberim? Sizler de gördünüz mü böyle kimseleri? Peki kimdir bunlar? İşte şu anda Allah'ın kitabı, Allah'ın yasaları yerine kendi hevâsını heveslerini putlaştırıp tanrı edinen ve kitapsız, peygambersiz hevâsı istikâmetinde bir hayat yaşayan insanlardır.

Allah'ı unutmuş, Allah'tan gelen basiretlerle ilgi kurarak kendisini arındırmaya çalışmamış, Allah'ın kitabından ve peygamberin Sünnetinden habersiz olduğu için, Allah'ın kendisi adına belirlediği kulluk programına teslim olmak yerine kendi bilgisine, kendi hevâ ve heveslerine teslim olmuş, ya da başkalarının hevâlarına teslim olmuş, başkaları için yaşamayı, tâğutlar için yaşamayı, moda için, çevre için, âdetler için yaşamayı, başkalarına kulluk etmeyi alışkanlık edinmiş, kendi kendisini pisliğin, günâhların, isyanların içine düşürmüş, hem dünyada hem de âhirette ziyana uğramış, kendi kendisini kötüye harcamış insandır.

Allah'tan gelen hayat programını bırakmış, kendisine sunulan kulluk örneği olan peygamberle diyalog kurmamış, ben bana yeterim. Ben benim hayatımı düzenlemesini bilirim. Evimi ben de düzenleyebilirim. Nereden kazanıp nerede harcamam gerektiğini ben de bilirim. Çocuklarımı nasıl eğiteceğimi, ne yiyeceğimi, nasıl giyineceğimi ben de bilirim. Benim aklım var, benim fikrim var. Benim Allah'a da, O'nun kitabına da, O'nun hayat programına da Onun elçisinin örnekliğine de ihtiyacım yoktur demiş ve kendi hayatına kendisi program yapmaya kalkışmıştır. Kendi hevâsını, kendi heveslerini ve arzularını putlaştırmış, boynundaki kulluk ipinin ucunu kendi elinde tutmayı tercih etmiş insanlar.

Şimdi ey peygamberim, sen böyle adamlar üzerine vekil mi olacaksın? Kendini böylelerinden sorumlu mu tutacaksın? Bunlar için çalışıp çırpınıp kendi kendini helâk mi edeceksin? Bırak ne halleri varsa görsünler? Ne yapacaklarsa yapsınlar. Bilmiyorlar mı bu adamlar Allah'ı? Bilmiyorlar mı Allah karşısında hiçbir güçlerinin olmadığını? Bilmiyorlar mı kendileri gibi âciz insanların güçlerinin kuvvetlerinin, bilgilerinin ne olduğunu da Allah'ı bırakıp onların hevâ ve hevesleri istikâmetinde bir hayat yaşamaya, Allah yasalarını bırakıp onların yasalarını uygulamaya çalışıyorlar? Allah'a ve Resûlüne samimiyetle bağlansalar gerçekten hayatları güzel olacak, ama yine de yan çizen bu adamları bırakıver peygamberim.

Kendileri nasıl tanrı olabilir bu insanlar? Ne hakla, hangi güçle tanrılık iddiasında bulunabiliyorlar? Nasıl oluyor da kendileri gibi âciz insanları tanrılık makamına oturtabiliyorlar? Nerden almışlar bu yetkiyi? Hevâ ve heveslerini nasıl Allah yasalarının önüne geçirebiliyorlar? Yarattıkları bir şey var mı bu insanların? Yaratıcılık özellikleri var mı? Kendilerini yaratabilmişler mi? Bir güçleri kuvvetleri var mı? Rızık verebiliyorlar mı? Doyurdukları birileri filân var mı? Göklerde ve yerde bir ortaklıkları filân var mı? Niye böyle kendilerini Allah yerine koymaya çalışıyorlar bu adamlar?

44. "Yoksa çoklarının söz dinlediklerini veya aklettiklerini mi sanırsın? Onlar şüphesiz davarlar gibidir, belki daha da sapık yolludurlar."

Bırak onların bu özelliklere sahip olmalarını, sen zannediyor musun ki bunların çoğu işitiyor, aklediyor? Zannediyor musun ki bunların akılları var? Hayır hayır onlar hayvanlar gibidirler, bilâkis hayvanlardan çok daha sapıklar. Çünkü dinlemeden, işitmeden, anlamadan, akletmeden, akıllarını kullanmadan körü körüne tutkularının, arzu ve heveslerinin peşinden gidiyorlar. Tıpkı çobanın sözünü, bağırıp çağırmasını anlamadan bir otlağa mı, yoksa bir kesim haneye mi götürüldüklerinin farkında olmadan onun sürdüğü yere doğru giden hayvanlar gibidirler. Ama hayvanların akılsız, bunlarınsa akıllı olmalarına rağmen, onlar gibi hareket etmeleri onların hayvanlardan daha sapık olduklarını göstermektedir.

Evet bunlar peygamber karşısında, kitap karşısında, kitabın ve peygamberin uyarıları karşısında âdeta sürü kesilmiş insanlardır. İstediği kadar çabalasın peygamber. İstediği kadar bu adamlara bir şey anlatabilmek için kendini yesin bitirsin bu insanlar akıllarını, duyularını kullanıp Müslüman olsunlar diye. Onlar da bu peygamberin çabalamasına rağmen inadına duymamaya, inadına akıllarını kullanmamaya, inadına inkâra ve küfürlerine devam etsinler. Hayat Allah'ın emrinde olsun, ölüm Allah'ın emrinde olsun, rızık Allah'ın emrinde olsun, ama bu insanlar Allah'ı Rab kabul edip O'nun yasalarına göre bir hayat yaşayacakları yerde bıraksınlar Allah'ın dinini ve kendilerini, kendileri gibileri tanrılaştırıp İlâhlaştırsınlar. Gerçekten bu hiçbir zaman olmayacak bir şeydir ama bakıyoruz ki Allah'ın Resûlü onların arasında, onlardan ümit kesmeden, onlara merhametinin gereği yine onların hidâyeti için çırpınmaya devam ediyordu da işte bu âyetiyle Rabbimiz uyardı. Bu hayvandan daha sapık olanlar için kendini harap etme peygamberim!

45,46. "Rabbinin gölgeyi nasıl uzattığını görmez misin? İsteseydi onu durdururdu. Sonra Biz güneşi, ona delil kılıp yavaş yavaş kendimize çekmişizdir."

Rabbini görmüyor musun? Gölgeyi nasıl uzatıyor? Dileseydi Rabbin o gölgeyi uzatmaz, yerinde sakin kılardı. Dileseydi onu yerinde sabit tutardı. Biz o gölgeye güneşi nasıl bir delil kıldık? Evet gölgenin varlığı da sizin için en büyük âyetlerden, nîmetlerden birisidir. Hiç gölge olmasaydı hayatınız nasıl olurdu hiç düşündünüz mü? Düşünüp, akıllarınızı kullanıp bunun kendiliğinden olmadığı anlamak zorundasınız. Sonra Biz onu kendimize doğru yavaş yavaş çekmişizdir. Yâni yavaş yavaş o gölgeyi kısaltıp yok ederiz. Zaten yok olan her şey Allah'a dönmektedir. Her şey Allah'tandır ve sonunda O'na dönecektir.

47. "Size geceyi örtü, uykuyu rahat kılan, gündüzü ça-lışma zamanı yapan Allah'tır."

Allah geceyi sizin için bir örtü kıldı, uykuyu rahatlama ve gündüzü de çalışma zamanı, alış veriş ve dünya hayatı kıldı. Rahmetinin müjdecisi olarak yine size rüzgarları gönderen O'dur.

Evet geceyi sizin için bir örtü kıldık. Üzerinizi örten, sizi gündüzün güneşinin sizi yoran ışınlarından sizi koruyacak, dinlendirecek bir örtü, bir elbise yaptık. Uykuyu da bir dinlence yaptık sizin için. Gündüzü de bir nüşûr zamanı, yayılıp çalışma zamanı kıldık. Diriliş zamanı kıldık.

48,49. "Rüzgarları rahmetinin önünde müjdeci gönderen O' dur. Ölü bir yeri diriltmek ve yarattığımız nice hayvan ve insanları sulamak için gökten tertemiz su indirmişizdir."

Rüzgarları yağmurun müjdecisi olarak gönderiyoruz. Rahmetimizin önünde müjdeci olarak gönderiyoruz. Ve gökten tertemiz suyu biz indirdik. Kendisi tertemiz olduğu gibi temizleyici olan, tüm varlıklar için hayat kaynağı olan suyu gökyüzünden indiren de Biziz. Onunla ölü bir beldeyi diriltelim diye. Ve yine o suyla insanlardan ve hayvanlardan yaratıklarımızı sulayalım, onların su ihtiyaçlarını giderelim diye. İşte bütün bunlar Allah'ın âyetleridir. Bütün bunlar sadece Allah'a aittir. Yaratan sadece O'dur. ondan başka hiçbir yaratıcı yoktur. Güç ve kuvvet sahibi, irade sahibi O'dur.

50. "Andolsun ki öğüt almaları için ülkeler arasında yer yer türlü türlü yağmur yağdırmışızdır. Buna rağmen insanların çoğu nankörlükte direnirler."

İşte Biz bu âyetlerimizi aralarında açıklıyoruz ki akıllarını kullansınlar da öğüt alsınlar, ders çıkarsınlar, faydalansınlar ve bu âyetlerle hidâyete ulaşsınlar, bu âyetlerle şereflensinler diye. Ama insan-ların pek çoğu nefretle bu âyetlerimizden yüz çeviriyor, nankörce uzaklaşıyorlar. Yâni bu tür görsel âyetlerimizi kitapta defalarca tekrarladık. Yine mevsimler içinde sürekli bulut, yağmur, rüzgar gibi bu görsel âyetlerimizi onların gözlerine sunduk. Bunları gözleriyle görüp du-rurlarken yine de insanlardan pek çoğu nankörlükte

direniyorlar. Nankörlük edenler, yüz çevirenler kaybedecekler, Allah'ın istediği gibi bu âyetleri değerlendirip kulluğa koşanlar da kazanacaklardır.

Evet âyetler indirdik, sûreler gönderdik ve her şeyi anlattık onlara. Ama gelin görün ki insanlardan pek çoğu Bizim bu görsel ve işitsel âyetlerimizden yüz çeviriyorlar, ibret almıyorlar. Öğüt için, nasihat için, akıllarını erdirmek için her şey ifade edilsin, her şey apaçık ortaya konulsun, sonra da insanlar körler ve sağırlar olarak bu âyetlerden yüz çevirsinler. Gerçekten bu olacak bir şey değildir. Daha ne istiyor bu nankörler? Nasihat ve şeref için yetmez mi bu âyetler? Adam olmaları için yetmiyor mu bunca âyet? Allah'ın bilgisine, Allah'ın rahmetine ulaşmak için yeterli değil mi bunca âyetler? Gecenin gündüzün sahibi O, bulutun, yağmurun, gölgenin sahibi O. Tüm bu âyetlerini biz tanıtan da O. Ama insanlar nankörce bir tavır sergileyerek O'nun bu âyetlerine karşı yan çiziyorlar, kabul etmiyorlarsa sonucunu kendileri düşünsünler.

51. "Ey Muhammed! Dileseydik, her kasabaya bir uyarıcı gönderirdik."

Doğrusu biz dileseydik her karyeye, her kente, her ülkeye ayrı bir uyarıcı, ayrı bir peygamber gönderirdik. Ama bunu Rabbimiz önceki toplumlarda uyguladı. Son elçisinde bu yasasını değiştirdi. Yaptığı hiçbir işte, aldığı hiçbir karardan dolayı hiç kimsenin kendisini sorgulama hakkı ve gücü olmayan, dilediği gibi hükmetme yetkisine sahip olan Rabbimiz, artık bundan sonra her karyeye, her şehre, her ülkeye ayrı ayrı peygamber gönderilmeyecek. Bir elçi gönderildi Üm-mü'l Kura'ya, dünya şehirlerinin merkezine, anasına ve onun mesajı O Mekke'den dalga dalga tüm dünyaya yayılacak ve herkes onun elçiliğini kabul etmek, onunla hidâyete ulaşmak zorunda kalacaklardır. Ve O şanlı elçi bu dünyadan ayrıldıktan sonra da onun elçiliğini, onun dâvet misyonunu da onun yolunun yolcuları olan Müslümanlar üstleneceklerdir. Müslümanlar ondan aldıkları mesajı her karyeye, her şehre, her ülkeye adım adım yayacaklar, duyuracaklardır.

52. "Sen, inkârcılara uyma, onlara karşı olanca gücünle savaş."

Kesinlikle inkârcılara, kâfirlere itaat etme. Ve onlarla gerçekten cihad-ı kebirle, büyük bir cihadla cihad et. Bu mesajı onlara duyurma konusunda elinden ne geliyorsa onu yap. Onların bu Allah âyetleriyle dirilişleri için, onların hidâyetleri ve Cennetleri için tüm imkân ve kaynaklarını kullan. Bütün gücünle duyur onlara Furkân'ı, Neml'i, Kasas'ı. Duyur onlara Allah'ın âyetlerini ki; bilsinler onlar Rablerini, âhireti, cenneti, cehennemi. Sakın bu bilgisizlere boyun eğmeye kalkma. Onlar bu âyetlerin bilincine ermedikleri için yanlış yoldalar. Onlar Rablerini bilmiyorlar.

Eğer sen bu cahillere tabi olursan insanlar hepten kaybetmiş olacaklar. Artık cehenneme giden insanları dosdoğru uyaracak hiç kimse kalmamış

demektir. Ama sen yamulmadan, onların hevâ ve heveslerine tabi olmadan onları uyarmaya devam edersen, yanlışları karşısında hak üzere direnirsen işte o zaman onların yanlışlarından kurtulup, cehenneme gidişten kurtulup, cennete ulaşmaları mümkün olacaktır.

Öyle değil mi ama? İnsanlığa yol gösterecek, insanlığı cehenneme gidişten kurtaracak olan peygamberler onlara itaat etmeye kalkışırlarsa, insanlığa hidâyet rehberi olmak zorunda olan Müslümanlar onlara itaat etmeye kalkışırlarsa, çobanlar sürülere tabi olurlarsa, bilenler cahillere tavizler verir, onların yanlışlarına göz yumarlar, onay verirlerse o zaman bu insanlığı cehenneme gidişten kim kurtaracak? Dünya üzerinde uyarıcılık özelliğine sahip başka kimse yok ki.

53. "Birinin suyu tatlı ve kolay içimli, diğerininki tuzlu ve acı olan iki denizi salıverip aralarına da, karışmalarına bir engel koyan Allah'tır."

O Allah ki iki denizi birbirinden ayırdı ve de bırakıverdi. İşte şu tatlı su, işte birisi tatlı, diğeri ise acıdır, acı bir sudur. Ve ikisinin arasına da bir berzah koydu, bir engel koydu ki o engelin aşılması da mümkün değildir.

Evet Rabbimiz iki denizi salıverdi. Ayrı ayrı özellikte yarattığı iki denizi bırakıverdi. Ama bakın ki birisinin suyu tatlıdır, içimi güzel-dir, diğeri ise acı ve içilmez. Ama bu iki denizin, bu iki suyun arasına öyle bir engel koymuştur ki Rabbimiz bu iki su birbirine karışmıyor. İşte bu yasayı koyan da Allah'tır.

54. "İnsanı sudan yaratarak, ona soy sop veren O'dur. Rabbin her şeye kâdirdir."

Allah insanı sudan yarattı. Ve o insanı nesep ve sıhriyet akrabalıklarıyla farklı konumlara götürdü. Rabbim kâdirdir, gücü her şeye yetendir. İnsanın topraktan yaratıldığını bildiren Kur'an âyetleri yanında böyle onun sudan yaratıldığını bildiren âyetler de vardır. Toprak ve su. Sonra çamur, cıvık bir çamur, pişmiş bir çamur ve sonra ruh üfürülür ve karşımıza insan çıkarılır. Adem ve Havva. Veya topraktan meydana gelen bitkiler ve yiyeceklerden oluşan suyun erkekten ve kadından ayrılması ve bu suyun ana rahminde birleşip insan haline dönüşmesi.

Ve sonra o insandan tekrar sudan insanların üreyip çoğalması, oğullar kızlar meydana gelmesi. O erkek ve kadının birbirleriyle evlenmeleri, iki ayrı sudan meydana gelen iki ayrı insanın birlikte bir hayat sürmeleri, karı koca birliktelikleri, karı kocanın akrabaları arasındaki sıhriyet bağları, işte dede, nene, ana baba, oğul kız, torunlar olarak devam eden nesillerle bir hayat. İşte hayatın bir sudan Allah'ın emriyle devam edip gitmesine şâhit oluyoruz.

55. "Allah'ı bırakıp, kendilerine fayda da zarar da vere-meyen şeylere kulluk ederler. İnkâr eden, Rabbine karşı gelenin yardımcısıdır."

Ama bu insanlar Allah'ı bırakıp ta kendilerine ne bir fayda, ne de bir zarar sağlama imkânına, gücüne sahip olmayan kendileri gibi âciz varlıklara tapınıyorlar. Gerçekten bu akılsızların Allah'ı bırakıp ta tapındıkları, sözlerini dinledikleri, arzu ve isteklerine teslim olup yasalarını uyguladıkları varlıkların ne kendilerine, ne de başkalarına herhangi bir fayda ya da zarar verme güçleri yoktur. Peki niye böyle yapıyorlar bu insanlar? Sebep şu: Kâfirler sürekli Rablerine karşı bir tavır içindedirler. İnkarcı insan, nankör insan Rabbine karşı sürekli bir savaştan yana tavır alıyor. Kâfir sürekli Rabbine karşı bir hesabın içindedir. Bu kâfirin vazgeçilmez bir özelliğidir. Kâfir sürekli Allah'a karşı gelen, Allah'a kafa tutan, Allah'la bir savaş içinde olan kimselerin yanında yer alır. Allah'a inanan, Allah'ı yüceltmeye çalışan, Allah'a Allah'ın istediği gibi kul olan Müslümanların da karşısında yer alır. Allah'a itaatsizliğin olduğu her yerdedir kâfir ve Allah'a itaatin da karşısındadır.

56,57. "Ey Muhammed! Biz seni sadece müjdeci ve uyarıcı olarak gönderdik. De ki: "Ben buna karşı sizden bir ücret değil, ancak Rabbine doğru bir yol tutmak dileyen kimseler olmanızı istiyorum."

Peygamberim, Biz seni ancak bir müjdeleyici ve uyarıcı o-larak gönderdik. Senin görevin sadece budur. Onlara zorla bu mesajı kabul ettirmek, zorla onların kalplerine sokmak ve onları Müslüman etmekle sorumlu değilsin sen. Sen onları Bizim âyetlerimizle uyardıktan sonra senin görevin bitmiştir. Onlar bunu kabul ederlerse kendi hayırlarına, kabul etmezlerse de kendi aleyhlerinedir.

Sen onlara de ki peygamberim, ben size yaptığım bu tebliğimin karşılığında sizden hiç bir ücret istemiyorum. Ben sizden bir ücret istemiyorum de. Ne mal, ne mülk, ne saltanat, ne para, ne pul, ne al-tın, ne gümüş, ne kadın hiçbir şey istemiyorum de. Yalnız kim Rab-binin yoluna girmeyi dilerse, kim Rabbine kulluğa yönelirse işte benim istediğim, benim arzu ettiğim şey budur. Ben sadece bunu bekliyo-rum. Benim tüm arzum, isteğim işte budur. Beni sevindirecek olan budur. Dünyaları verseniz içinizden bir tek kişinin mü'min olması kadar beni sevindiremez de. Ben istiyorum ki sizler Allah'ın yoluna, Allah'ın dinine giresiniz. Aksi takdirde Allah yoluna girip cennete gitmenizin ve cehennemden kurtulmanızın dışında benim sizden hiçbir beklentim yoktur. Ne güzel bir istek değil mi?

Ne güzel bir tavır değil mi? İnsanlığa rahmet olacak, insanlığa en büyük imam olacak, onların kurtuluşu için bir ömür çırpınacak ama onlardan hiçbir beklentisi olmayacak. Biz de çevremize karşı böyle olalım. Bizim de sadece hedefimiz insanların kurtuluşu olacak. Yaptığımız hizmetlerin karşılığında insanlardan bir teşekkür beklentimiz bile olmayacak. İşte Allah elçisinin, örneğimizin, önderimizin rolü buydu.

Peki Allah'ın Resûlü insanlara karşı bu dâvetini gerçekleştirirken, bu uyarısını yaparken kime güvenecek? Kime dayanacak? Kimden yardım ve destek bekleyecek? Kimden mükafat bekleyecek? Ücretini kimden isteyecek?

58. "Ölümsüz, diri olan Allah'a güven, O'nu överek tesbih et. Kullarının günâhlarından haberdar olarak kendisi yeter."

Ölmeyene, hep hay olana, hep diri olana güvenip dayan. O'na tevekkül et. Evet sen sadece O, ölümsüz olan Rabbine teslim ol. Sakın bu fâni, âciz ve ölümlülere bel bağlama. Onlardan bir beklentin olmasın. İhtiyacın olduğu zaman sana hep icabet edebilecek, sığındığın, teslim olduğun zaman asla seni satmayacak, seni harcamayacak, muhtaç olduğun zaman sana karşı âcizliği, gafleti, ölümü bulunmayacak, her zaman diri, her zaman güçlü, her zaman ölümsüz olan Allah'a güvenip vekil kabul et. Vekaletini sadece O'na ver ki, senin hayatın hakkında karar veren O olsun. Sadece O'na güvenip dayan ki başarıya ulaşasın, asla bir sıkıntıya düşmeyesin. Ayrıca:

Rabbini de hamd ile tesbih et. Rabbini yücelt. Hayatının her bir kademesinde sadece büyük olarak O'nu kabul et. O'na hamd et. Sadece O'nu öv, sadece O'nun övdüklerini öv. O'nun istediği bir hayatı yaşa. Doğrusu kullarının günâhlarından haberdar olarak Allah yeter. O değerlendirir. O ne yapacağını bilir. Kim ne âlemde? Kim neyin peşinde? Bunu bilen ve değerlendirecek olan O'dur. Kimin ne yaptığını kimse bilmese de Allah'ın bilmesi yeter.

59. "Gökleri, yeri ve ikisinin arasındakileri altı günde yaratan sonra da arşa hükmeden Rahmândır. Bunu bir bilene sor."

Kullarının günâhlarından haberdar olan Allah, Rahmândır. Arşa istivâ etmiştir. Gökleri, yeri ve ikisi arasındakileri altı günde yaratmıştır ve arşa istivâ etmiştir. Öyleyse haydi haberleri O'na sor. Her şeyi bilen O değil mi?

Bundan sonraki âyetinde bir secde emri alacağız. Âyeti bitirir bitirmez hep birlikte secde yapacağız.

60. "Onlara: "Rahmâna secdeye varın" dendiği zaman "Rahmân da nedir? Ey Muhammed! Emrettiğine mi secdeye varacağız?" derler. Bu, onların nefretini artırır."

Onlara denilse ki Rahmâna secde edin. Onlara denilse ki Rahmâna boyun eğin, Rahmâna boyun bükün. Tüm hayatınızda, tüm hayat problemlerinizde O'na itaat edin, O'nu dinleyin. O'na secde ederek, O'nun önünde eğilerek O'nu büyükleyin, O'nu tazim edin. Tüm hayatınızda sadece O'nu dinleyin; o kâfirler derler ki Rahmân da kimmiş? Kim O Rahmân dediğiniz? Hani Firavun kendisine Rahmâna kulluğu hatırlatan Mûsâ (a.s)'a öyle demişti değil mi? Rahmân mı dedin? Bir Rahmândan mı söz ettin? Kim O? demişti. Aslında ne Firavun, ne de Mekke müşrikleri Rahmânı bilmiyor değillerdi. Ama O'na kulluktan, O'nun cezalandırmasından kaçmak istiyorlardı.

Diyorlar ki bakın: Ey Muhammed, bize emrettiğin Rahmâna mı secde edeceğiz? Sen bize emrediyorsun diye mi biz bu Rahmâna secde edeceğiz? Bu secde emri onların nefretini artırmaktan başka bir işe yaramadı. Bu âyetin gelişiyle hemen secdeye kapanan Rasu-lullah ve beraberindeki Müslümanları gören kâfirler ve müşrikler onlarla alay ederek oradan uzaklaşıp gittiler. Varsın onlar Rahmâna secdeden kaçınsınlar, varsın onlar Rahmânı tanımasınlar, varsın secde emri onların nefretini artırsın ama biz mü'minler Rahmânı biliriz. O Allah'tır. O Rabbimizdir. Biz O'na secdeyle şeref duyarız. Biz Müslümanlığımızın gereği Rahmân olan Rabbimizin âyetleriyle karşı karşıya kaldığımız anda O'na secde etmekten, O'na itaat etmekten, O'na boyun eğmekten başka bir şey düşünmeyiz.

61. "Gökte burçlar var eden, orada ışık saçan güneş ve aydınlatan ayı yaratan Allah, yücelerin yücesidir."

Sûrenin başındaki ifadeye benzer bir ifade de burada geliyor. Allah mübarektir, Allah yücedir. O Allah göklerde burçlar yaratmıştır. Göklerde yıldız kümeleri yaratmıştır. Ve yine göklerde güneşi aydınlatan bir kandil, bir çırağ, bir aydınlatıcı kılan Allah'tır. Ve ayı da bir nûr, insanlar için aydınlatıcı kılan Allah'tır. İşte bu Allah ne mübarektir? Ne yücedir?

62. "İbret almak veya şükretmek dileyen kimseler için gece ile gündüzü birbiri ardınca getiren O' dur."

Ve yine O Allah ne mübarek, ne yücedir ki düşünüp ibret almak ve Rabbine şükretmek, Rabbine kul olmak, Rabbi için bir hayat yaşamak isteyen kimseler için geceyle gündüzü peş pepe, birbiri ardınca getirendir. Evet geceyle gündüzün böyle hiç şaşmadan peş peşe gelişi üzerinde derin derin düşünüp ibret almamızı, ders çıkarmamızı istiyor Rabbimiz. Rabbimizin bize lütfettiği bu nîmetlerine şükretmemiz, hayatımızı sadece O'nun için yaşamamız isteniyor. Âyetleriyle şereflenmemizi istiyor Rabbimiz. Âyetlerinden nasip almamızı ve kendisini sürekli gündeme almamızı istiyor.

63. "Rahmân kulları yeryüzünde mütevazı yürürler. Bilgisizler kendilerine takıldıkları zaman onlara güzel ve yumuşak sözler söylerler."

Rahmânın kulları, O merhameti bol olan Rahmânın kulları yeryüzünde mütevazı olarak, tevazu sembolü olarak yürürler. Allah'a kul köle olarak onurlu, ama mütevazı, aziz ve şerefli, ama Allah karşısında boynu bükük olarak, insanlara karşı asla tepeden bakan bir zalim olmayan, ama yaşadığı hayatta Allah'a kulluktan asla taviz ver-meyen yiğitler olarak yürürler onlar. Yeryüzünde yürüyüşleri mülayim ve mütevazıdır. Zorba, mağrur, kibirli, kaba ve haşin değillerdir onlar. Kendilerinden, yollarından, dinlerinden emin, sükûnet ve vakarla yürürler. Etraflarına asla sıkıntı vermezler, eziyet vermezler.

Cahiller onlara sataştıkları zaman selâm derler geçerler. Onlara uymazlar, onlara bulaşmazlar ve selâm derler geçerler. Onların cahilce sözlerinden, sataşmalarından da incinmezler. Ayrılırlar onlardan, ama yarılırlarken de onları selâmı, İslâm'ı, teslimiyeti tavsiye ederler. Selâmette olun, Müslüman olun ki esenliğe ulaşasınız derler. Selâm sizin üzerinize olsun derler. Selâm size derler. Sizin Müslüman olmanız gerekir. Haydi Müslüman olun, başka çareniz yok, değilse bana Allahaısmarladık derler.

64. "Onlar, gecelerini Rableri için kıyama durarak ve secdeye vararak geçirirler"

Yine O Rahmânın kulları geceleyin Rableri için secdede ve kıyamda bir hayat sürerler. Rableri için secdede ve kıyamda gece-lerler. Secdededirler, kıyamdadırlar geceleri. Geceleri çok az uyurlar. Rahmânın âyetleriyle beraberdirler, Rahmânın zikriyle beraberdirler ve gözyaşlarıyla, tefekkürle herkesin gafletle geçirdikleri geceyi Allah için ayakta değerlendirirler. Rableri huzurunda boyunları bükük bir şekilde ibadet ve itaatte bulunurlar. Onlar gece boyunca çok az uyurlar. Âhiret endişesiyle, hesap kitap korkusuyla gözlerine uyku girmez onların. Geceleri kıyamda ve secdede Rablerine yalvarırlar, Rablerinden mağfiret dilerler. İşte muttakilerin, işte Rahmânın Cennete gidecek kullarının bir özellikleri budur. Bu yiğitlerin hakim özelliklerini Ra-sulullah efendimizin şahsında görüyoruz. Onun gece Allah için gerçekleştirdiği kıyamı, o kıyamda okuduğu Kur'an'ı, tefekkürü, duası, yalvarıp yakarması bizim için en mükemmel bir örnek teşkil etmektedir.

Kitabımızın pek çok yerinde geceye dikkat çekiliyor. Çünkü gece Allah'la buluşma zamanıdır. Allah'ın mü'min kulları gece Rableriyle buluşma adına, secdede ve kıyamda Rablerini zikretme ve O'-nun âyetleriyle beraber olma adına, O'nun huzurunda secdelere kapanma adına uykularını terk ederek kalkarlar diyor. Rableri hatırına sıcak yataklarını terk ederler, yanlarını yattıkları yerden ayırırlar, uykularını bölerler buyuruyor. Başka ne özellikleri varmış o Müslümanların:

65,66. "Onlar, "Rabbimiz! Bizden cehennem azabını uzaklaştır; doğrusu onun azabı sürekli ve acıdır. Orası şüp-hesiz kötü bir yer ve kötü bir duraktır" derler."

Yine o Müslümanlar, o Rahmânın kulları şöyle derler: Rabbi-miz bizden cehennem azabını gider, bizden cehennem ateşini uzaklaştır. Muhakkak ki o azap süreklidir, gelip geçici değildir, dayanıl-mazdır. bizi o azaptan koru ya Rabbi. Orası, o cehennem ne kötü, ne çirkin bir uğrak yeridir? Ne kötü bir konak yeridir orası? Ne kötü bir makamdır orası? Bizi oraya götürme ya Rabbi. Bizi böyle bir azap mahalline gitmekten koru ya Rabbi. İşte Rahmânın kulları

Allah'ın azabından, Allah'ın cehenneminden, o dayanılmaz ateşten tir tir titrerler ve ondan Allah'a sığınırlar.
67. "Onlar, sarf ettikleri zaman ne israf ederler ne de cimrilik, ikisi arasında orta bir yol tutarlar."

Ve onlar harcadıkları zaman harcamalarında ne çok israf ederler, ne de kısıp cimrilik ederler. Bu ikisinin ortası orta bir yol tutarlar. Ne her şeylerini bitirip, tüm ekonomik güçlerini sıfırlayıp başkalarına muhtaç bir duruma düşerler, ne de çok çok cimrilik yaparak Allah'ın nîmetlerinin, Allah'ın lütuflarının kendileri üzerinde görülmesine de engel olurlar. Hem kendilerine, hem ailelerine, hem çevrelerindeki Allah kullarına güzel bir şekilde harcarlar, cimrilik yapmazlar. Saçıp savurmadıkları gibi cimrilik de yapmazlar onlar. Yâni ceplerindekilerin, kasalarındakilerin, keselerindekilerin, dükkanlarındakilerin tamamının kendilerine ait olmadığına, Allah'ın bunları sadece kendileri için harcanmak üzere vermediğine, onlarda kendilerinden başka kimselerin de hakları olduğuna inanırlar ve Allah kullarına harcamada bulunlar.
68. "Onlar, Allah'ın yanında başka İlâh tutup ona yalvarmazlar. Allah'ın haram kıldığı cana haksız yere kıymazlar. Zina etmezler. Bunları yapan günâha girmiş olur."

O Rahmânın yiğit kulları asla Allah'la birlikte başka tanrılara, başka İlâhlara dua etmezler. Duaları, kullukları sadece Allah'adır. Kullukları, teslimiyetleri, itaatleri yalnız Allah'adır. Sadece Allah'ı dinlerler, sadece Allah'ı razı etmeye çalışırlar. Sadece Allah için bir hayat yaşarlar. Allah'la birlikte hayatlarında başka söz sahipleri yoktur. Ve yine onlar hak bir öldürme hariç Allah'ın haram kıldığı hiç bir kimseyi öldürmezler, hiç bir cana kıymazlar.

Ve zina da etmezler, nikâh dışı pis ilişkilere de girmezler. Şer'-an öldürülmeyi hak etmemiş bir canı almaya kalkışmazlar onlar. Ölümü hakkedenler de zaten kitap ve Sünnetle ortaya konulmuştur. Allah'ın meşru kıldığı nikâh ilişkisinin dışında da hiç bir ilişki içine gir-mezler onlar. Bunu kim yaparsa, kim nikâh dışı bir ilişkiye girer, kim harama uçkur çözerse harama gitmiş, günâha bulaşmış olur ve cezasını de bulur. İşte bunu bilen, buna inanan Rahmânın kulları asla ne haksız yere katil olurlar, ne de zani olabilirler.
69. "Kıyâmet günü azabı kat kat olur, orada, alçaltılarak temelli kalır."

Allah'ın yasaklarını çiğneyenler, Allah'ın haram kıldığı insanları öldürenler, Allah'ın yasakladığı zina fiilini irtikap edenler için azap kıyâmet günü kat kat artırılacak ve onlar orada ebedîyen alçaltılmış olarak kalırlar.
70. "Ancak tövbe eden, inanıp yararlı iş işleyenler, işte Allah onların kötülüklerini iyiliklere çevirir. Allah bağışlar ve merhamet eder."

Ancak kim de tövbe ederse. Kim Allah'a dönerse. Yâni kim katilliğinden ve zâniliğinden vazgeçerek Allah'ın programına dönerse. Allah için bir hayat yaşamaya yönelirse ve de iman eder, imanını pratik hayatına aktararak, iman kaynaklı bir hayatı tercih ederse. Ve de imanının gereği olan sâlih amellere yönelirse işte Allah onların sey-yiatlarını, günâhlarını, kötülüklerini iyiliğe tebdil edecektir. Çünkü artık o Allah'ın istediği gibi müslüman olmuş, Allah'ın emirlerine teslim olmuş, Allah'a dönmüş, kıblesini değiştirmiş, tövbe etmiştir. Bununla birlikte Allah'la bozulan arasını düzeltme adına imanının gereği sâlih amellere yönelmiştir. Allah ta onun hayatını iyiliğe döndürecektir. Allah mağfiret sahibidir, bağışlayıcıdır. Resûlullah Efendimiz bir hadislerinde şöyle buyurur:

"Nefsim yed-i kudretinde bulunan Rabbime yemin ederim ki, eğer sizler günâh işlememiş olsaydınız, sizin ye-rinize günâh işleyip de Allah'a istiğfar edecek bir kavim getirirdi de onları mağfiret ederdi."
(Müslim, Kitabut- tevbe 4/210)

Evet demek ki insan Allah'a Allah'ın istediği kulluğu icra eder- ken, hayatının her bir anında Allah adına takva sahibi olmaya ve Al-lah adına bir hayat yaşamaya çalışırken, zaman zaman hata sonucu günâh da işleyebilecektir. Bu onun insan oluşunun melek olmayışının bir gereğidir. İşte Rabbimiz böyle bir durumda kişiyi asla ihmal et-mez. Rabbimiz böyle bir durumda da bizi kendi hâlimize bırakıver-mez de hemen bu hatadan dönme ve kendisiyle ilişkiyi yeniden kurma imkânı verir. İşte bu durumda hemen kendine gelir gelmez tevbe eden, günâhtan vazgeçen yönünü, kıblesini değiştiren ve bir daha bu duruma düşmeme konusunda kesin kararlı olan mü'minleri affedeceğini bildir. Günâhtan dönüş, tevbe de budur zaten. Demek ki tevbe kişinin Allah'la ilişkisini düzeltmesinin adıdır. Bir insan için Allah'la ya-kın ilgiden mahrum oluş kadar daha büyük bir hüsran olamaz. Yani günâh psikozu içinde yaşayıp, Allah'la diyalogunun kesilmesi kadar insanı kahreden başka bir şey düşünmek mümkün değildir.

Evet işlenen günâhın akabinde hemen tevbe edilecek ve bir daha o günâha dönmeme kararı verilecek. Bu konuda Rasûlullah'ın pek çok hadisi vardır.

"İşlediği bir günâhın akabinde tevbe eden (Pişmanlık duyarak, bir aha dönmeme azmi içinde olan, kişi günâh işlememiş gibidir."
(İbni Mâce)

Bir adam gelip Rasûlullah'a: Ya Rasûlullah bir kul bir günâh işlese sonra tevbe etse Allah affeder mi? dedi. Allah'ın Resûlü buyurur ki: ***"Bir kul günâh işledi, tevbe etti. Affedilir. Yine günâh işledi yine tevbe etti, yine affedilir. Yine***

günâh işledi, tevbe etti yine affedilir. En son Rasûlullah şöyle buyurdu. “Hattâ şeytan melül mahsur oluncaya, ümidini kesinceye kadar”
(Hakim)

Ama şunu da unutmamalıyız ki işlenen bir günâhın arkasından sadece tevbe yetmemektedir. Âyetin devamında Rabbimiz tevbeden sonra iman ve salih amel şartını getirmektedir. Yine Rabbimiz Furkân sûresinde tevbeyle birlikte yapılması gereken başka şeylerden söz ederek şöyle buyurmaktadır:

“Ancak tevbe eden, inanıp yararlı iş işleyenlerin, işte Allah onların kötülüklerini iyiliklere çevirir. Allah bağışlar ve merhamet eder.
(Furkân 70)

Evet tevbe iman ve amel-i salih istenmektedir. Yani işlenen günâhtan tevbe edip vazgeçilecek, arkasından iman edilecek, Allah’la koparılan diyalog yeniden düzeltilecek ve de salih amellere koşula-cak. Peki nedir o salih ameller?

Günâh işleyen bir sahâbe Rasûlullah’a gelerek: Ya Rasûlal-lah! Ben yapılmaması gereken bir şey yaptım! evimize bir şey istemeye gelen bir komşumun karısına bakılmaması gereken bir bakışta bulundum! Benim durumum ne olacak? Allah için söyle yoksa ben helakte miyim? der. Rasûlullah bir süre sükut eder ve şu âyet-i kerime inzal buyurulur:

“Gündüzün iki ucunda ve gecenin gündüze yakın zamanlarında namaz kıl. Doğrusu iyilikler kötülükleri giderir. Bu, öğüt kabul edenlere bir öğüttür.”
(Hud: 114)

Evet namaz kıl çünkü iyiliklerin kötülüklerini giderir buyuruyor Allah’ın Resûlü. Demek ki namaz artının eksileri götürdüğü gibi kişinin günâhlarını götüren silip süpüren bir ibâdettir. Çünkü namaz başlı başına bir tevbe, bir yöneliş ve Allah’tan yardım isteme makamıdır.

Buhâri ve Müslim’de verilen nehir misali bu türdendir. Allah’ın Resûlü sizden dirinizin evinin önünden bir nehir aksa ve her gün beş defa bu nehirde yıkansa o kimse de kir kalır mı? Buyurur. Sahâbe-i Kiram efendilerimiz de elbette kalmaz deyince Allah’ın Resûlü buyurur ki, işte beş vakit namazda bu nehir gibi hataları siler yıkar gider.

"Beş vakit Namaz aradaki işlenenlere kefarettir, Ramazan da iki ramazan arasında işlenenlere kefarettir, büyük günâhlardan sakınıldığı müddetçe"
(Buhâri-Müslim)

Ebu Dâvud, Tirmizî, İbni Mâce’nin Hz. Ebu Bekir efendimizden şunu rivâyet ederler:

"Bir adam Rasûlullah'a gelip: Ya Rasulullah ben bir suç işledim, Allah'ın kitabında cezam nedir? Onu ikâ-me et dedi. Rasûlullah bir süre sükut buyurdu. Nihâyet namaz vakti geldi. Sahâbeyle birlikte namazı kıldılar. O adam Rasûlullah'a dönüp bir daha tekrarlayınca Rasûlul-lah şöyle buyurdu: "Söylesene! Sen bizimle birlikte namaz kılmadın mı? Allah senin haddini affetmiştir."

Evet büyük günâhlardan (Kebair) sakınıldığı müddetçe iki namaz arasında işlenen ufak tefek günâhlara bu namazlar kefarettir. Ramazan da böyledir. İki Ramazan arasında işlenmiş günâhlara da Ramazan kefarettir.

Yine Rasûlullah buyurur: ***"İslâm, kendinden önceki günâhları siler; hicret, kendinden öncekileri siler, hac da kendinden önce işlenenleri siler mahveder.***

(Müslim)

Evet İslâm kendinden öncekilerin tümünü siler. Kişi müslüman olduğu andan itibaren önceki işlediği günâhlarının tamamı silinmiştir. Hicret de böyledir. Hicrette hicret öncesi işlenmiş olan günâhları siler. Hac da böyledir. Mebrûr ve makbul bir haç kişinin anadan doğduğu gündeki gibi tüm günâhlarını siler.

Evet tevbe, iman ve salih amel isteniyor bizden. Böyle yaparsanız Allah seyyiatlarınızı, günâhlarınızı, kötülüklerinizi iyiliğe tebdil edeceğini müjdeliyor. Geçmişinizi sıfırlayacağını, hayatınızı düzlüğe çıkaracağını, tüm problemlerinizi çözümleyeceğini haber veriyor.

71. "Kim tövbe edip yararlı iş işlerse, şüphesiz o, Allah'a gereği gibi yönelmiş olur."

Kim tövbe eder, kıblesini değiştirir, günâh programından, günâha gidişten vazgeçer ve sâlih amellere yönelirse. Yâni o önceki günâhlarının kefareti olan, onların karşıtı olan güzel bir hayatı gerçekleştirirse. Yâni artık bir daha önceki günâhlarına dönmemeyi bece-rebilirse. Artık ben bu hayattan, bu günâhlardan vazgeçtim diyerek Allah'a yönelirse, güzel bir hayatın adamı olursa şüphesiz ki o kimse Allah'a samimi bir şekilde dönmüş demektir. Yâni Tövbesi, dönüşü Allah tarafından kabul görmüş bir şekilde Rabbine dönmüş demektir. Tövbesi kabul edilmiş demektir. En büyük günâhları işlemiş bile olsa o kimseyi Allah affedecektir. Önceki işlediklerini bitirecek, geçmişlerini sıfırlayacak ve onlara tertemiz bir sahife açacaktır Rabbimiz.

Öyleyse geçmişimiz ne olursa olsun, ne kadar günâhkâr olursak olalım Allah'tan asla ümit kesmemeliyiz. Rabbimizin bağışlamasının yanında bizim günâhlarımızın hiçbir şey ifade etmediği unutmayalım.

72. "Onlar yalan yere şahadet etmezler; faydasız bir şeye rastladıkları zaman yüz çevirip vakarla geçerler."

Yine o Rahmânın kulları yalan yere asla şâhitlik yapmazlar. Onlar hiçbir zaman hiçbir kimseye iftirada bulunmazlar. Kimseyi yanılmaya mahkum etmezler. Kimseye çamur atmazlar. Boş şeylerle, lüzumsuz şeylerle karşılaştıkları zaman da güzellikle oradan, o ortamdan geçip giderler. Yukarıdaki âyette de demişti Rabbimiz hattâ ikram ederek, selâm vererek, İslâm ve selâmet dileyerek geçer giderler.

73. "Kendilerine Rablerinin âyetleri hatırlatıldığı zaman, onlara karşı kör ve sağır davranmazlar."

Kendilerine Rablerinin âyetleri hatırlatıldığı zaman, Rahmânın âyetleri kendilerine gündem yapıldığı zaman o âyetlere karşı kör ve sağır davranmazlar. O âyetlere kulak verirler, dinlerler, işitirler, görürler, bakarlar ve o âyetlere göre bir hayat yaşamaya yönelirler. Hayatlarını o âyetlerle düzenlemenin kavgası içine girerler.

74. "Onlar: "Rabbimiz! Bize eşlerimizden ve çocuklarımızdan gözümüzün aydınlığı olacak insanlar ihsan et ve bizi, Allah'a karşı gelmekten sakınanlara önder yap" derler."

Ve onlar hep: "Ey Rabbimiz, bize gözümüzü aydınlatacak, göz aydınlığı eşler ve zürriyetler ver. Bizi Allah için bir hayat yaşayan, Allah'ın koruması altına giren, Allah'a karşı muttaki davranan kimselere önderler ve imamlar yap" derler. Evet Allah'tan kendilerine eşler ve evlâtlar isterler. Ama bu eşler, bu oğullar, kızlar göz aydınlığı olsun isterler. Allah'a takvada, Allah'a teslimiyette, Allah'a kullukta, Allah'ın emirlerini yerine getirme ve yasaklarından sakınma konusunda tüm insanlığa önderler olacak, örnekler olacak nitelikte olmalarını isterler. Hem kendileri, hem eşleri ve çocuklarının dünya insanlığına örnek olacak nitelikte kimseler olmak isterler. Muttakilere imam olabilecek bir özellikte olmak için Rablerine dua dua yalvarırlar. Hayat hep takva üzerine bina olsun isterler. Çocukları, zürriyetleri hep kendi imanlarını, kendi takvalarını sürdürsünler isterler. Göz aydınlığı olacak bir dünya kurmak için çırpınırlar.

75,76. "İşte onlar, sabrettiklerinden ötürü cennetin en yüksek dereceleriyle mükâfatlandırılırlar. Orada esenlik ve dirlik dilekleriyle karşılanırlar. Orada temellidirler. Orası ne güzel bir yer ve ne güzel duraktır!"

İşte bu yiğitlere, bu Allah için hayat yaşayan kullara sabretmelerine karşılık, Müslümanca bir hayata direnmelerine karşılık, Allah'ın istediği bir

hayata dayanmalarına karşılık cennetin en yüksek dereceleri, saraylar, köşkler var, makamlar var, cennet nîmetleri vardır.

Ve orada birbirleriyle karşılaştıkları zaman, dünyada birlikte cennet kazanma kavgası verdikleriyle karşı karşıya geldikleri zaman birbirlerine diyecekleri selâmdır. Birbirlerine selâm dilemektir, esenlik ve barış dilemektir. Ebedîyen o cennette kalacaklar. O Cennet karar yeri olarak, makam yeri, yerleşim yeri olarak ne güzeldir? İşte 63. âyetten özellikleri beri anlatılan Rahmânın kullarının mükafatları da böyledir.
77. "Ey Muhammed, de ki: "İbadetiniz olmasa Rabbim size ne diye değer versin?" Ey inkârcılar! Yalanladığınız için, azap yakanızı bırakmayacaktır."

De ki ey peygamberim, duanız olmasa ne işe yararsınız sizler? Duanız olmasa Rabbiniz size ne değer versin ki? Duasız size Rabbiniz niye değer versin de? Öyleyse dua edin ey Müslümanlar. Hep dua içinde bir hayat yaşayın. Sürekli dua edin Rabbinize. Kendinizi küçük görerek Rabbinizi büyük görerek, kendinizi âciz Rabbinizi kâdir görerek, kendinizi muhtaç Rabbinizi zengin görerek Rabbinize du edin. âcizliğinizi, zayıflığınızı bilin. Büyük olan Allah'a, Rahmân ve Rahîm olan Allah'a dua edin. Bilin ki duanız olmasa Rabbiniz size hiçbir değer vermeyecektir. Ama sizler yalanladınız. Bilesiniz ki yalanlayanlara azap gelecektir. Azap yakanızı bırakmayacaktır.